

NOVÝ DOMOV

THE NEW HOMELAND

Pravda vítězí!

www.masaryktown.ca

CANADA'S CZECH AND SLOVAK NEWSPAPER PUBLISHED BY MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INC., SINCE 1950

Poslanci ČR v Kanadě

Od pondělní 24. května do konce měsíce hostovala v Kanadě delegace Výboru pro obranu a Výboru pro bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, která přijela získat informace a navázat spolupráci se svými kanadskými partnery, s nimiž se setkala v House of Commons v Ottawě. Tam navštívila i veletrh zbraní Cansec, který má bohatou tradici:

jako Armx se představil v r. 1980 v Lansdowne Park, později byl znám jako Peacekeeping a od r. 2001 našel stabilní místo v Ottawě. V plánu pobytu byla zahrnuta i návštěva kanadské vojenské základny v ontarijském Trentonu a ve Viktorii pak námořní základnu Esquimalt. Do šesti dnů pobytu se vešlo i jednání se zástupci Obchod-

► 4

MASARYK MEMORIAL INSTITUTE
zve své členy, jejich rodiny a přátele i s dětmi na tradiční

Český a slovenský den

sobota 20. června 2015

- 10.00 h otevřeno pro veřejnost
- 11.00 h ekumenická bohoslužba
- 14.00 h zahájení oficiálního programu
- **V PROGRAMOVÉ NABÍDCE:**
vystoupení cvičenců Sokola Toronto ■ lidové tance Východná Slováci Dancers ■ hudba a písničky v tanci i poslechu Dusan Drobny Band ■ společné hry pro děti ■ odbíjená, fotbal dospělých ■ prodej knih ■ tombola

Oběd a občerstvení po celý den,
restaurace Praha a stánek MMI

► Parkoviště zdarma v areálu.
Dospělí \$15, děti do 12 let zdarma, rodinná vstupenka \$40 (rodiče a dvě děti starší 12 let)

**INFO: 416.439 4354
450 SCARBOROUGH GOLF CLUB RD.
TORONTO**

OHLÉDNUTÍ ZA HOKEJOVÝM ŠAMPIONÁTEM 2015

Pro ND Petr Kohout

Nedávno skončené mistrovství světa v ledním hokeji v Praze a Ostravě znovu potvrdilo, že Češi jsou bez nejménší nadšení hokejovým národem: "Očekával jsem sice, že budeme v hokejové zemi, kde lidé tuto hru milují, takže to nebude žádný problém. Nyní jsem ale ohromen, jaké fanoušky Češi mají," prozradil šéf mezinárodního hokejové federace René Fasel.

Ta úžasná atmosféra, kterou v obou městech vytvořili fanoušci - a to bez výtržnosti - velmi překvapila nejen zámořské komentátory, ale i samotné hráče. Může-li být nás národ na něco hrdý, pak je to zcela určitě na letošní MS, na jeho hokejovou komunitu. Vyhrala se svou největší hvězdou Si-dem Crosbym v čele - všeobecně považovaném za současnou světovou jedničku - v posledních letech dominantní Kanada. Země javorového listu se dostala až do finále všemi vyhranými zápasů, v

němž deklasovala Rusko. Ruský tým ovšem vysokou porážku 1:6 neunesl a po zápase při hrani hymny nedodržel ceremoni-

ální zvyk, když jeho hráči po podání rukou soupeřům nevykýali na ledě do přehrání státní hymny vítězné Kanady. Ovečkin a Mal-

kin, ruské superhvězdy, sice chtěli na ledě při kanadské hymně se-trvat, ale někdo je přišel (zřejmě na popud vedení) upozornit, aby odešli. Bůh vě, že nejsem šo-vinista, ale tak nějak mě to u-tohoto národa nepřekvapuje. Incidentem se bude zabývat řídící orgán ledního hokeje IIHF, jak v sil-ném pohoršení upozornil zmíně-

ný prezident Mezinárodní hokejové federace. Zatímco slovenský tým letos zklamal totálně, když se nekvalifikoval ani do čtvrtfinále, čtvrté místo českého týmu vyloženým neúspěchem není. Pro ně-které příznivce hokeje mé genera-ce je těžké pochopit, že doby, kdy se u nás bronzová medaile pova-zovala téměř za ostudu, jsou již dávnou minulostí. Po nemastném neslaném začátku český tým s ex-celující tříčtyřicetiletou legen-dou Jaromírem Járgem výfadal ve čtvrtfinále Finy, když se - vybičo-ván fanoušky - vypnul k fantastickému výkonu a soupeře porazil 5:3. S velkou nadějí se očekávalo semifinále s Kanadou. Český tým, podobně jako ve čtvrtfinále s Finy, dal do boje všechny svoje síly, ale na pozdější vítěze ne-stačil. Utkání mělo zásluhou rus-kého (pokolikáte už - vzpomeňme např. finále MS ve fotbale v Chille v roce 1962, kdy sovětský rozhodčí Latýšev nedopískal zcela jasnou penaltu proti vítězné Brazílii, když jsme nakonec prohráli 1:3) rozhodčího silný šram, když nám neužnal zcela regulér-ní gól - jak ukázal video-zá-znam. Žádné „kdyby“ ►7

KE DNI

Bývá pravidlem, že se k výročím významných událostí pišou články, úvahy, analýzy, točí filmy. Zejména k výročím, jakým je bezesporu šest set let od upálení Mistra Jana Husa, 6. července 1415.

Jž před rokem jsem četla, že výročí oslaví ČR dvoudílným (ve finále trojdílným) filmem režiséra Jiřího Svobody Jan Hus s Matějem Hádkem v hlavní roli, k němuž scénář napsala Eva Kantírková. Film běžel v televizním vysílání o posledním májovém víkendu. Na internetové televizi jsem seriál sledovala. A nevěděla, co si myslí... Nějak jsem ho nemohla uchopit, nedělil mně něco nového, herectví výkony mě nepřesvědčily – až na nějaké malé výjimky. Nevím, co jsem vlastně chtěla vidět. Možná něco, co by překonalo film z roku 1954 se stejným názvem, který jsem viděla mnohem hráčkou jako dítě školou povinné a který mám uchovaný v paměti dodnes. Otačí Várou do něho vloží to, co tomu dnešnímu zjevně chybí – a Ludvík Staněk, autor komentáře na stejný téma v týdeníku Reflex.cz, ten problém pojmenoval: "nenaplnuje ambice". A autor komentáře mi dává zaprávu i v jiných aspektech. Bohužel.

"Ať si o jeho Janu Husovi myslíme kolik, z hlediska obsahu nebo interpretace dějů šlo o naprostě špičkové audiovizuální dílo své doby. Což právě uvedený seriál není. Ano, možná je to „postjiráskovská“ verze Jana Husa, kterou jsme potřebovali z historických důvodů. Ale rozhodně to není audiovizuální událost, kterou bychom si za ten rozpočet zasloužili," citují dále.

"Na první pohled Jan Hus opravdu vypadá jako pochádka. Taková ta televizní pochádka, o níž nevete, zda byla natáčena v roce 1998, nebo 2013. Kostýmy jsou stejné, scéna je stejná, pan král je stejný trouba a dialogy jsou stejně toporné. Zatímco Vávru Jan Hus měl na sobě hrád napsaný rok svého vzniku, se všemi klady i záporý, Jan Hus verze 2015 mohl vzniknut klidně před deseti lety a vypadat by stejně. Je to brutálně nemodemní dílo, v duchu nejlepší české zápecké kotlinské tradice statečně ignorující vše, co se v žáru televizních historických fresek ve světě momentálně tvorí. Velké kostýmní epopeje Tří nebo Borgiové, když se budeme držet v našem světě, případně Hra o trůny, když ho budeme chtít opustit, jsou jen teprvejšími látkami. Do historické látky se tvářci snaží otisknout současnost. Může se tak dít třeba aplikací hypermoderních filmářských postupů – vulgárně řečeno, něco jako „točíme čítanku jako videoklip“.

Druhým rozšířeným trendem je jakési odromantizování historie, kdy tvářci jdou po maximálním realismu a detailně zobrazují všechny aspekty tehdejšího života, včetně názorně podaného násilí. Těch způsobů může být znovu daleko více, pro nás je ovšem důležité, že Svoboda Jan Hus neobsahuje žádný z nich. Je to dilo, které nám historii nepřiblížuje. Ale ukazuje nám ji jakoby přes sklo – plné neživých figur vyprávějících neživé dialogy.

Ze toho dilo v téhle podobě vzniklo, je vlastně tragédie. Už proto, že na další pokus odvápnit fascinující a monovrstevní život Jana Husa jako velkorysou kostýmní podivanou si budeme muset počkat zase několik dekad. Možná by byvalo lepší počkat pět let a udělat to pořádně."

A tak na závěr snad jen, abyste se na film přece jenom podívali už proto, abyste viděli, proč jste se dívat neměli... škoda.

Pěkný den se sluníčkem ve tváři všem Váše

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ ■ SPOLEČENSKÝ

TORONTO

SO 13.6. ve 13.00 - turnaj ve stolním tenise o Luther Cup pořádá slov. ev. kostel sv. Pavla, 1424 Davenport Rd, Toronto, info a registrace: Peter Ostřihon (647)607-0905 alebo postrihon@yahoo.ca

NE 14.6. od 11.00 - tradiční Kanadsko-slovenský den v Koliba Park, který slaví letos 70 let od založení. Tradiční slovenské jídlo, kulturní program, vstupné \$ 8.00, děti do 12 let zdarma, parking ke vstupence. Info: Anna Zapletal (416) 537 7698, Koliba Park 1720 Barbertown Rd., Mississauga.

SO 20.6. od 14.00 - tradiční Český a slovenský den s bohatým programem a celodenním občerstvením. Radovánky pod širým nebem jsou jako určené pro rodiny s dětmi. Volný prostor v přírode, bezpečí, sociální zázemí, parking v ceně vstupenky. Info a rezerv. stánku paní Iva (416) 439-4354.

ČT 25.6. v 18.00 - přednáška u příležitosti 600. výročí upálení Mistra Jana Husa, jeho život a umrtí. Po přednášce promítání filmu Jan Hus z r. 1945. Přednášku připravil ing. Jerry Víla, restaurace Prague, 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto. Limitovaný počet míst, proto doporučujeme rezervaci: vila.jerry@sympatico.ca

NE 5.7. v 11.00 - ev. kostel sv. Pavla s pobočkou ČSSK v Torontu pořádají vzpomínku na Mistra Jana Husa s krátkým kulturním programem po bohoslužbě, oběd možně objednat. Podrobnosti přineseme příště.

ČESKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá 9.00 - 12.00 - česká doplňovací škola pro děti ve věku 5-12 let, kterou provozuje Masaryk Memorial Institute, vyučuje jazyky českému, učeňba na 918 Bathurst St., Toronto. Vice o budově: www.918bathurst.com. Přivedte svoje děti s jakoukoliv úrovni znalosti češtiny. Všechny jsou srdečně vítány. Více informací: paní Iva (416)439-4354.

ČESKÁ ŠKOLA OAKVILLE

SO každá 9.30 - 12.00 - česká doplňovací škola pro děti ve věku 4-12 let, kterou provozuje Holy Family Catholic School, 1420 Grosvenor Street, Oakville, ON L6H 3L2. HCDSB-International Languages. Info: učitelky Renata Freibergová, tel. (416)887-9863, email: renata.freiberg@yahoo.com, nebo Mariana Vieweghová, tel. (416)628-3690, email: mvvieweghova@gmail.com.

ČESKÁ A SLOVENSKÁ ŠKOLA KITCHENER

SO každá 9.00 - 11.30 - pro děti ve věku 4-14 let, St. Francis School, wing A, 154 Gatewood Rd. Kitchener. Zájemci, kontaktujte se v případě zájmu o českou školu s Mirkou Pirovou: minka.pirova@wcdsb.ca, v případě výuky slovenštiny s Blankou Michale: blanka.michale@wcdsb.ca. Info: www.kwczechandslovaks.com

SLOVENSKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá 9.00-11.30 - Blessed Teresa of Calcutta Elementary School, 1120 Runningbrook Dr., Mississauga.

ČESKÁ TV NOVÁ VIZE

SO každá v 10.00-10.30 a ST v 7.00 opakování - vysílá Nová Vize v dosahu Ontario na stanici OMNI 1 (v Toronto kanál 47/kabel 4 a 169), producentka Markéta Slepčíková, tel: (647) 892-6912, Nova Vize, 7 Auburn Av., Toronto, ON, novavize.ca@gmail.com, www.novavize.com - některé TV programy.

SLOVENSKÁ TV SLOVENSKÝ SVET

SO každá v 10.30-11.00 a ST v 7.30 opakování. Producentka Katarina Homolová. Tel: (647) 233-3105, email: slovenskysvet@gmail.com, www.tvsedna.com.

SOKOL TORONTO

SO 8. 8. v 10.00 – Sokol Kanada Summer Games na Masaryktownu / Letní hry Sokola Canada. Pokud bude pršet, je náhradním dnem neděle 9.8.

SOKOL TORONTO cvičení s dětmi

SO 16.30-18.30 (každá) – Fit for Life Gym, 601 Magnetic Dr., Unit 21, North York, info: ivancurilla@gmail.com nebo hermaneks@yahoo.ca. Posledním dnem cvičení v tomtoto školním roce je 6. červen.

SOKOL TORONTO cvičení dospělých

ST 20.00-21.30 – cvičení dospělých a volejbal, G. Harvey C. I., 1700 Keele St., Toronto, info: hermaneks@yahoo.ca. Poslední cvičení se koná 6. června t.r.

CALGARY

NE 5.7. ve 13.00 (do 16.00). – Piknik v zahraničních porstorách Royal Canadian Legion, Forest Lawn 755-40 St SE, za asistence Pavla Hebelky a členů výboru

Číslo 8 vyšlo 4. 6., č. 9 vyjde 25.6., jeho uzávěrka je 19.6. 2015. Noviny vycházejí každý třetí týden, v roce vyjde celkem 17 čísel. Redakce: (647)608 1713 Pište: vera.toronto@gmail.com

calgarského spolku nebudou chybět grilované klobásky, české pivo, káva se záklusem a ovoce. Z organizačních důvodů prosíme zájemce o registraci do středy 1. července: Pavel Hebelka tel (403) 272-5585, Draha Neveselá (403) 278-6201 nebo Božena Kellnerová (403) 295-8438. Těšíme se na vaši hojnou účast a dobrou náladu.

SO 10.1. - poznamenejte si Vinobraní, detaily v příštích novinách Český a Slovenský kroužek Kulihášek a Český a Slovenský klub po letních prázdninách zahájí svoji činnost 28. září 2015 s poslední výukou 30. listopadu 2015. Rodiče s dětmi se scházejí každý pondělí v 15.00 hodin ve Varsity Bible Church na adresce 4807 Valiant Dr NW. Dětský kroužek je přístupný pro děti do 4 let a Dětský klub pro děti od 5 let. Výuka je rozdělena na dvě skupiny. Na setkáních hrajeme hry, čteme pohádky, zpíváme - vše v českém a slovenském jazyce.

Dětský Klub se koná ve stejných hodinách a je zaměřen na výuku českého nebo slovenského jazyka a na hry pro starší děti. Rodičkovský přispěvek na kroužek nebo Klub je \$10.00 na jedno dítě a semestr. Uvítáme nové členy a zájemce! Vaše žádosti a dotazy ohotně vyřídí Andrea Loewen - maminka Káji, Tobiáše a Aničky, telefon (403) 270-8164, andrealoewen@yahoo.ca (Info o práci a aktivitych všech poboček ČSSK v Kanadě na webu www.cssk.ca)

EDMONTON

You are invited to Prague, AB, community get-together event on 6th of June, - Mass at 11:00 AM, - Blessing of the graves.,- Potluck at the Prague Community Hall after. Praying for a nice day. Thanks from Mr. Ruzicka, Prague, for all you have done for our little Prague community. The CSSK will NOT order a bus. If you have interest to go there, please use your car, and share the car with your friends! Have a nice trip! Board of CSSK, Edmonton

ÚT v 19.00 (každé první v měsíci) – pořádá SVU Edmonton přednášky na zajímavá téma, Idylwyld Community Hall, 8631 81 St NW (jeden blok na východ od Bonnie Doon Shopping Mall). Pavel Kužel Přátelé, další pokračování online hry pro krajaný "Riskuj, krajaně!" bylo vloženo na web:http://www.cssk.ca/riskuj_krajaně/. Zahrájte si s námi pro zábavu i poučení! Děkujeme studentům gymnázia Jirkov, kteří hru pro nás připravili. (Ed Brabec)

KITCHENER –WATERLOO-GUELPH

SO 27.6. ve 14.00 (do 1.00 am) – pořádá KW Czechs and Slovaks oblíbený rodinný PIKNIK. Přijedete do KW Croatia Club, 2006 Shantz Station Rd. (R.R.30), Breslau, projížděte s námi krásné odpoledne plné zábavy a her, dospělí posedí s přáteli. Všichni si pochutnají na tradičních salátech, obložených chlebíčcích, desertech, na guláši i řízku. DJ bude hrát po celý den. Vstupné: \$12/osobu (dospělí a děti starší 14 let), děti mladší mají vstup zdarma. Vice: <http://www.kwczechandslovaks.com/events/>. Přijďte, těšíme se na vás i Vaše přátelé!!

DOBRÝ DEN, zpravidla vydává K-W-G pobočka Českého a slovenského sdružení v Kanadě pod vedením zadověděnou redaktorky Evy Kratochvílové. Redakce se těší na komentáře čtenářů. A protože se výrobní náklady na tisk a poštovné každoročně zvýšují, oceňuje každý finanční podporu svých odběratelů. Šeky laskavě zašlete na: Czech and Slovak Association of Canada, K-W-G Branch, 550 King St. NE, PO 42053 Waterloo, ON, N2L 6K5, Canada. (DD, r. 32, č. 110, Jaro 2015 již vyšel)

MONTREAL

SO každá 10.00-12.00 - předškolní zařízení pro děti od 2 let pod vedením i Radky Vašutové. Zavítajte do budovy NDG. Výuka kvalifikovanými učitelkami probíhá zábavnou formou v českém jazyce. Zájemci o přihlášení dětí do české školky se mohou o podrobnostech informovat na tel. (514) 313-7721 nebo na emailem radkavasut@gmail.com.

Sokolský volejbal skončil 14. května, sejdeme se opět koncem září na začátku příští sezóny. Informace podají náčelníci Sokola Josef a Marie Hřiboví, tel. 514-683-2092.

ST 20.5. ve 12.30 - Klub seniorů, info poskytne paní Olga Nováková, tel. 514-697-2125. Těšíme se na vás!

NE 24.5. v 11.00 – misie sv. Václava se koná v kapli ve 3. patře budovy Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street West, na rohu West Broadway. Růženec se modlíme od 10.30 hodin. Prosíme, přicházejte včas, protože budova se v 11 hodin zamýká. (Rose Mary Strban)

PÁ 29.5.- ST 24.6. - další sólo výstavu plastik a reliéfů pod názvem Water chystá Eva Lapková v Halifaxu v galerii Studio 21 Fine Arts, 1273 Hollis Street, Nova Scotia.

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund (CPF) of the Department of the Canadian Heritage.

Poslanci ČR v Kanadě

dok. ze str. 1

ní komory Evropské unie v Kanadě (obsahuje zejména kontakty, možnost organizování seminářů a konferencí ve spolupráci s Kanadou), setkání s představitelem Masaryk Memorial Institutu na Masaryktownu a ČSSK v Torontu a se členy komunity na velvyslanceství ČR v Ottawě.

Na některé otázky nám odpověděl velvyslanec ČR v Kanadě Pavel Hrnčíř.

Dá se říci, pane velvyslanče, jak dlouho se výsledky návštěvy promítou ve vztazích obou stran?

V některých případech se kontakty projeví okamžitě, protože se potkalo několik lidí, kteří měli zájem o okamžitou splupráci, takže začne vlastně hned. V jiných, zejména v oblasti oblasti obrany a bezpečnosti, si vývoj spolupráce vyžádá více času, tam bude třeba získat důvěru v české výrobky, zjistit, co by kanadská strana potřebovala – a to vezme i několik měsíců.

S jakým tématickým zaměřením očekáváte výhledově další delegaci?

Vzhledem k tomu, že v Kanadě začíná předvolební kampaň a parlament od června nezasedá, je tato návštěva letos poslední. Jako další by sem chtěli přijet členové justice z Výboru pro právní záležitosti a spravedlnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

ING. JAN BARTOŠEK (*1971), poslanec PČR, místostarosta města Dačice, místopředseda strany (KDU-ČSL), byl vedoucím delegace:

Jedná se o parlamentní delegaci a část delegace tvoří zaměstnanci ministerstva obrany, protože primárním posláním tady je podporit kontakty mezi našimi zeměmi a upfresnit některé obchodní zámléky. Před podpisem je kupř. do dárka 1500 nákladních automobilů Tatra pro Kanadu. Snažíme se tedy rozšířit spolupráci obou zemí i v obchodní rovině.

Považujete připravenost k obraně státu v současné době za prioritu?

Dnes je tato otázka pro nás mnohem zásadnější než kdy jindy,

protože nelze nevidět skutečné výzvy kolem nás, ať už se týkají Ukrajiny nebo tzv. Islámského státu.

Pro nás znamenají zvýšení rizika naší bezpečnosti. A proto je pro nás velice důležité, abychom byli součástí velkého celku, který dokáže spolupracovat a vzdurovat těto výzvy. Sami bychom to nedokázali.

Jaká problematika momentálně provívá českou společnost, co byste považoval za dominantní?

Těch témat je hned několik. Kupř. dnes se v Poslanecké sněmovně snaží opozice vyslovit nedůvěru české vládě. Předpokládám, že nebude úspěšná (koaliční vláda premiéra Bohuslava Sobot-

ky (ČSSD) přečkala v úterý 26.5. pozdě večer ve Sněmovně pokus části opozice o vyslovení nedůvěry - pro ni hlasovalo 47 poslanců

S poslanci navštívil Masaryktown také jejich hostitel, velvyslanec ČR v Kanadě, Pavel Hrnčíř (vlevo v čele stolu)

TOP 09, ODS a Úsvitu, přičemž sesazení kabinetu bylo zapotřebí 101 hlasů – pozn red.). Snažíme se také zabránit úsilí Alexandra Babiše a jeho hnutí ANO o propojení světa byzynys a politiky, protože si myslíme, že to není (jak ukazuje také model pana ex-premiéra Berlusconího v Itálii) řešení šťastné.

Na pány Kalouska a Babiše (první ex., druhý současný ministr financí), co se v parlamentu vítaří šťavnatými výroky, se divá nejen česká společnost. Házejí po sobě na oficiálním zasedání Parlamentu nadávkami a obviňováním, kolik kdo milionů vytuneloval. Jak to, že česká společnost k tomu nic neříká a jen přihlíží.. (vice na str. 2 tohoto čísla novin - red.)

Jedná se, že politickou scénu sledujete, myslím si ale, že tito dva jsou především velkými rivaly. Jejich zápalys a vzájemné urážky ovšem politickému klimatu nejsou výhoda.

Podle mě, když má někdo podezření zlodějný, nechť podá trestní oznámení. Takováto vystoupení poškozují politickou atmosféru v ČR i mimo ni. A jestliže má politická reprezentace stát někam posouvat, má dobrá na prosperitu občanů a dobré zákony, tak pro takováto hašteření nemůže být míslo. A pak i na dobré věci je nahlízeno optikou rozhádaných politiků. Tady máme pořád co naprovádat.

Samozřejmě období privatizace a rozjezd demokratizace u nás je spojeno s mnoha kauzami. Proto vidím jako důležitý úkol personálně stabilizovat ministerstva a politiku ve státě. Je naopak nutné ukázat, že tradiční politické strany jsou schopné řídit republiku.

Další problém dotýkající se dnešní návštěvy?

V současné době s Kanadou řešíme smlouvy jednající o vstupu na kanadský trh souběžně jednak o bezpečnostních otázkách týkajících se zahraniční politiky. Zcela zásadní pro nás je Ukrajina, Sýrie a Irák. Do Evropy se valí desítky tisíc běženců, což nepředstavuje jenom humanitární pomoc, ale

i řešení bezpečnosti země. Jsme připraveni pomoci, ale nechceme, aby nám někdo nařízoval kvóty – jak se dnes EU pokouší, takže tam nás čeká intenzivní rozprava.

DAVID KÁDNER (*1976), poslanec PČR, starosta obce Nová

Ves v Horách, Věci veřejné Jak vidíte svoje poslání ve funkci poslance Parlamentu ČR? Predevedl se snažím se, aby legislativní věci byly smysluplné a za ně se ve sněmovně zasazují. Toto volební období mi přineslo i další povinnosti, jsem předsedou

Vedoucí delegace ing. Jan Bartošek děkuje Barbore Šermířové, člence ředitelské rady MMI, za informace i historii MMI a Masaryktownu

Co dělá člověk v sekci pro obranu státu?

Oba výbory - pro ochranu a bezpečnost - se snaží být partnery ministerstva obrany, jsou to dva velké resorty, které musí spolupracovat, protože tvoří na jedné straně legislativní práci, která vlastně může ovlivnit vojenskou atmosféru všeobecně, a na druhé vyhledává jako nyní v Kanadě způsoby vzájemné pomoci, nalézá průsečíky spolupráce. Tady v Kanadě je pro nás půda neoraná, ale obě země mají velký zájem spolupracovat a hledají cesty a možnosti.

Jakým způsobem se ČR - jestli vůbec - angažuje v boji proti IS?

Ano, angažuje se velmi a dlouhodobě nejenom tím, že má od začátku vojáky v Afganistánu, kde je zdroj terorismu, vojáky má také v Evropě a jinde, je členem nejeden NATO, ale i EU, a dává nemalou částku do obrany bezpečnosti. Jsme malá země, takže vojáci nemáme mnoho, ale máme specialisty, jejichž znalosti a zkušenosti mohou jiné země využít mnoha směry – kupř. pro výcvik policejních a vojenských jednotek. Na druhé straně tu je pomoc materiální a diplomatická.

obnovení povinných odvodů, což je úřední úkon posuzující zdravotní a osobnostní způsobilost občana vykonává vojenskou činnou službu. Údaje zjištěné při odvodním řízení budou použity pro aktualizaci evidence údajů souvisejících s výkonem branné povinnosti a umožní armádě v případě stavu ohrožení nebo válečného stavu učelné a v krátkém čase zapojit občany do plnění úkolů ozbrojených sil nebo jejich přípravy pro převzetí těchto úkolů. V evidenci budou vedeny rovněž záznamy o odmítnutí vojenské služby tak, aby armáda měla přehled o ochotě lidí podílet se v případě ohrožení na obraně země. Veškerá příprava vojáků v záloze tak bude i nadále probíhat pouze na základě dobrovolnosti. Povinná vojenská služba byla zrušena před 10 lety a není dívodíl se k ní vracet.

Od povinného měsíčního výcviku následujícího po odvodu ministrařstvo ustoupilo a v novele branářského zákona není. Novou branářského zákona se bude zabývat Legislativní rada vlády, poté bude následovat projednání ve vládě a v Parlamentu ČR. Pokud bude schválena v navrhované podobě, v životě odvedených občanů se v zásadě nic nezmění. Armáda je povolána na cvičení pouze v případě, kdy parlament vyhlásí stav ohrožení státu či válečný stav. Odvody by se dle novely měly týkat pouze těch mužů a žen, kteří dovrší 18 let věku po účinnosti zákona. Tu předpokládáme od 1. ledna 2016. Odvodní řízení však budou zahájena až od 1. ledna 2017. Občanů, kteří dovrší 18 let věku před nabytím účinnosti novely zákona a dosud nebyli odvedeni, se povinné odvody v době míru týkat nebudou. Zákon tím respektuje právní úpravu platnou v době dovrše-

Poslanec David Kádner dál objasnil, že ČR od roku 2005 má ČR profesionální armádu, ale že vždy platila a nadále platí branná povinnost. Týká se všech mužů i žen od 18 do 60 let. K výkonu vojenské služby je však občan povoláván až za stavu ohrožení státu nebo za válečného stavu. Že návrat základní vojenské služby se nechystá, stejně jako se nepřipravují plnošárová vojenská cvičení. Armáda je a v době míru zustává postavena především na profesionálních vojácích.

Švýcaři vlastní zbraně (a mají je legálně), aby mohli chránit své domovy. Myslite si, že by byli čestní muži schopni (vůbec) nějaké domobranby?

V tomto směru nevřím tomu, že Češi jsou připraveni k tomu, aby měli doma ve vlastnictví nějaký druh zbraní ap., myslím si, že to ani tak nepotebujeme, ale potřebujeme aktivní zálohy, potřebujeme mladé a připravené lidi. Dnes, když neexistuje zá-

►
Pro přesnost dále citujeme z webu Ministerstva obrany ČR:
Hlavní navrhovanou změnou je

Poslanci ČR v Kanadě

dok. ze str. 4

kladní vojenská služba, tak ani nevědí, jak uchopit zbraň. Když to vezmu zpět, tak ztrácíme generace od doby, co jsme se tomu učili už na základních školách – tehdy uměli rozpoznat i druhý varovných síně, občané věděli, kam se ubírat v případě poplachu – to naše děti už ani neznají a my to do škol musíme vrátit.

Jak tuto atmosféru vnímají současní mladí lidé?

Ti mají strach, aby se základní vojenská služba nestala povinnou – což by ale opačně zase uvítali rodiče. Mladým lidem otázka bezpečnosti státu mnoho neříká...

Pojďme se podívat na vztah Česko a Rusko – jak vztah prožívají v domovině – nemají Češi strach, že Rusové roztahnou svoje prsty dál?

Obavy tady určitě jsou a myslím si, že zrovna ČR historicky ví, o čem mluví. Já nevidím v tu chvíli, že by nás Rusko nějak ohrozovalo, ale musíme se připravit na to, že není partner do žádné doby, natož do nepohody. Naše armáda je navíc vybavena východní technikou, takže musíme řešení bezpečnosti státu nastavít dlouhodobě, pak to má smysl.

Co považujete jako občan ČR a představitel občanů v zákonodárném orgánu za nejdůležitější v oblasti obrany státu dnes?

Pro mě je důležité, aby vnitřní i vnější obrana opravdu fungovala nejen na bázi legislativity, ale aby za těmi lejstry byl dostatek lidí, kteří to dokážou proměnit.

Co očekáváte, že si jako profesionál odvezete z Kanady?

Upřímně jsem zvědavý na výsledky setkání s oficiálnitami – budeme jednat v parlamentu s naším partnerem, a mně je jasné, že Kanada chce. Obě strany musí nalézat možnosti, aby to také Šlo – vyhodnotit, co si můžeme vzájemně nabídnout. Jsem přesvědčený, že z naší strany toho není málo.

Přestože říkáte, že spolupráce s Kanadou je pole neorané, nalézáte v něčem v Kanadě vzor anebo něco, co by si ČR mohla od ní převzít?

Musím říct, že Kanada patří mezi země, které mají v této oblasti tradici. My začínáme novovo. Zasplali jsme dobu, když jsme začínali po '89. Vůbec jsme otázku bezpečnosti nebrali na zřetel – hleděli jsme si škol, zdravotnické atd. A teď musíme určitě věci dohnáhet. Ano, ohlížíme se po státech, které mají zkušenosti, které mají co nabídnout. Do Kanady žádny představitel obrany státu dlouho nepřecestoval a já doufám, že sem v příštím roce přiletí ministři obrany a zahraničí a že se na všechna začne vážně pracovat, i když některé věci lze nastavit již dnes.

*VÍCE ČTĚTE NA :
<http://outsidermedia.cz/Svycari-moci-ve-stoje/>: Po povinném absolvování vojenského výcviku, který se týká pouze bezúhonného občanu, je každý Švýcar stále členem aliance a musí se na všech závěrech shodnout, "rek Pavel. Politický proces s dobou pohotovosti vojenských jednotek tak podle nej

,jsou až zarážejícím způsobem neúčinná".

„Na straně aliance je jednou z nevýhod komplikovanost rozhodovacího procesu. Ta je daná prostě jen tím, že aliance má 28 členů a musí se na všech závěrech shodnout," řek Pavel. Politický proces s dobou pohotovosti vojenských jednotek tak podle nej

K příštěmu hovoril také generální konzul ČR v Torontu Vladimír Rumík

Producentka české TV v Torontu Markéta Rešovská přinese také reportáž z pobytu delegace a rozhovory s některými z nich

Delegaci parkem provázela předseda MMI František Ječmen (uprostřed)

nem armády, tedy záložníkem a může mít doma uskladněnu svoji vojenskou zbraní s paděsáti náboji. Tímto systémem má Švýcarsko jednu z nejakkcesnějších armád na světě, a země s 8 miliony obyvatel je schopna během dvaceti hodin mobilizovat 1,4 milionu motivovaných, dobré vycvičených vojáků, odhodlaných bránit suverenitu své země do posledního dechu.

- <http://www.denik.cz/z-domova/pavel-rusku-by-k-obsazeni-pobalti-stacily-dva-dny-nato-by-nestiho-reagovat-20150527.html>
 Ruskou by k obsazení Pobaltí stáčely dva dny. NATO by během té doby nebylo schopno patřičně reagovat, řekl 27.5. na bezpečnostní konferenci s názvem Naše bezpečnost není samozřejmost v Praze nastupující předseda Vojenského výboru NATO Petr Pavel. Varoval, že opatření, která Evropa přijímá v souvislosti s hrozba mi Ruská a tzv. Islámského státu

TEXT A FOTO VÉRA KOHOUTOVÁ

Zcela náhodou do nedělní oslavy mých 69. narozenin spadlo finálové utkání Rusů s Kanadou na hokejovém šampionátu v Praze; kdož při krájení dortu spustil televizi, a zíchlí řeči a začalo fandění. Překvapilo mne, že doposavad nestranní kanadští hosté jášali nad každou branhou do ruské branky, zatímco Kanadáné z plemene praotce Čecha tradičně říčeli a objímalí se po každém gólu drcené ruské obrany.

Kanadští fanoušci mně vždy připadali objektivní v hodnocení hokejové hry mezi úhlavními rivaly a často jsem byl školený ve finesách ruského hokeje, když kanadské mužstvo dostalo nakládka od lepších Rusů. Vždy mne takové stanovisko dráždilo, protože moje generace viděla střetnutí jako politickou demonstraci, že SSSR padne jako padali na kluziště; holt, kdo prožil okupaci v srpnu '68 mi rozumí, že my Čechoslováci jsme viděli rádi sbornou na lopatkách.

Ale jak už jsem řekl, překvapila mě reakce rodilých kanadských fanoušků, že chtějí vidět ruské hokejisty rozmetané a rozšlapané, a tento fenomenální výprask šesti gólů k jednomu byl satisfakcí pro všechny. Této atmosféře nevraživosti, nerad říkám nenávisti k Rusům, nasadila korunu chvíle po utkání, když Rusové odjeli z ledu a negativovali vítězům, jak při sportovním klání dobrý zvykem, a ani nepozdravili kanadský javorový list a hymnu, jak se patří a jak zasluhují vítězové. V následujícím hovoru nad pištoňovým dortem s kávou padaly jen konverzační odsudky Ruska jako bezmocné rádoby velmoci.

Nedá se nic namítat, málokdo je má rád

Pro ND Rošta Firla

'Co ti Rusové vlastně umějí?', optal se Fred Zdeňka, a než Zdeněk nabral dech k odpovědi, Fred pokračoval, že nezná jediný ruský výrobek, co by si chtěl koupit anebo moudrost, co by se dala rozširovat. Zdeněk mlčel a Fred pokračoval, že Rusové jen šíří světový nepokoj. S tím se nedalo polemizovat, protože Fred vyslovil fakt.

Paní Firlová přidala úvahu, že zatímco lídři kladli věnce na hroby zabitych vojáků, aby vzpomněli 70. výročí rozdrcení nacismu, ruský autokrat Putin organizoval největší přehlídku vojenské techniky v Moskvě a na tribuně byla kompletní sestava diktátorů z celého světa, z Kuby, Venezuely, atd. a tribunu zdobil vůdc komunistické Číny. „Je Rusko na všechnem pochodu?“, optal se naivně Bernie a dal tak Zdeňkovi vtrít do plachet: „To vidí každý, kdo není slepý.“ vyhrkl Zdeněk a začal vyjmenovávat, jak světové minění odsuzuje Putina, že seje větr a sklidí bouři:

Francouzi, vedeni socialistou Hollandem, odmítli dodat dvě helikoptérové lodi a dokonce vrátit miliardu dolarů zaplacenou za tyto bojové lodi, aby Rusové s jejich pomocí nemohli okupovat Estonsko a Litvu, které se cítí ohrožovány Putinovou ideou nové ruské říše. Kanadská vláda vyslala do Estonska bojová letadla nejen na obranu Estonska, ale hlavně k posílení NATO, že bude spojence bránit před ruskou invazi; a kanadští vojáci jsou umístěni na západní Ukrajině, aby zchladili Putinovy záměry anektovat Ukrajinu, když se to ve chvíli překvapení podařilo udělat s Krymem, a nikdo nekříčel dost nahlás.

Tento militantní druh řeči vskutku zakalil oslavu mých narozenin a pokusil jsem se obrátit téma na chválu kvetoucích třešní a tulipánů a šeříků a jarních prací na zahrádce, ale nepochodil jsem, protože Mervyn přidal svou trošku do mlýna: „Myslil jsem, že Češi je v honarii s Kremlom, když se prezident účastnil oslav v Moskvě jako jediný lidí z EU, i když nebyl na vojenské přehlídce. Je divné, že mu Češi tu haněbnost odpouštějí a nesvrhlí ho z Hradu, když jel do Moskvy, která dusila Československo celých 40 let“, a uchechtěl se Zdeňkovi přímo do obličeje a optal se přímo: „Kde teď stojí Česká republika?“

Zdeněk zachročtal zlostí, sáhl do kapsy a četl nahlás výstržek z Lidovek, a paní Firlová paralelně překládala do angličtiny text, kterak české stíhačky gripeny mají v rámci NATO nahradit kanadské stíhačky na podzim při hledání Islandu. Island nemá vlastní armádu a ruské bombardéry Tu-95 často narůšují islandský vzdušný prostor. Což byla správná tečka za debatou, kde vlastně Češi stojí. Po dokončení článku Veronika vypisovala: „Rusi bez tak začnou válku... Snad vlivem kořalky a touhou ulomit hrot této pohokejové debatě vzpomněl jsem nahlás úryvek z knížky Vejce a já od Betty MacDonaldové:

Betty a Bob měli farmu nedaleko farmy Kettlových a a Kettlovic podyživené krávy lezly do jejich sadu ozírat ovocné stromy. Jednoho dne Bob zajel na dvorek Kettlových a pohrozil Kettlovým, že zažene autem Kettloví krávy tak daleko do hor, že je nikdy nenašou. Paní Kettlová rozhnafě, jako vždy, odpověděla: „Co byste, Bobe, plejtvat benzínem, postřílejte ty ku.vy a budeme mít od nich pokoj.“ Všechni se rozesmáli nad tímto řešením a Eva rozlévala kafe a krájela narozeninový dort a neřekl jsem nahlás, že právni vyslovena u narozeninového dortu by se mohla splnit.“

Iniciativa Islám v České republice nechceme být na poplach. V Olomouci prý (je prokázáno, že nejde o žádné prý - red.): dvacítka muslimů napadla občany, kteří sbírali podpisy pod petici proti evropským kvótám pro uprchlíky. Muslimové dokonce křičeli, že si zdejší lidé koupí a zotročí. Právě proto prý členové iniciativy neustanou ve své činnosti.

Martin Konvička je nejviditelnější tváří iniciativy Islám v ČR nechceme. Její přezivnici opakovaně varují před přílivem muslimských věřících do Česka, když říkají, že vyznavačům islámu nejde o to žít v míru, ale v příhodné době šířit svou viru a nakonec opanovat společnost. A zdá se, že příklad z Olomouce jim může dát za pravdu.

„Dva aktivisté zrovna rozbalovali petiční stánky s peticemi proti kvótám na imigranty, když byli napadeni organizovanou skupinkou přibližně 20 muslimů. Mladí muslimové na Horním náměstí v Olomouci již na aktivisty čekali. Už ve čtvrtku je totiž na stejném místě několik z nich obtěžovalo a vulgárně uráželo. Kříčeli mimo jiné: „Nemůžete nás tu nechtit. Máme tolik peněz, že to tu celé

Za pár let budete naši otroci, kříčeli muslimové v Olomouci Napadli tam stánky s peticí

koupíme. Za pár let budete naši otroci!“ píše iniciativa.

Útočníci, kteří napadli osoby shánějící podpisy pod petici, zklidnili až policisté, kteří dorazili na místo ve čtyřech policejních vozech. Členové iniciativy si kladou otázku, co všechno může přijít. Tito muslimští útočníci byli prý studenty našich vysokých škol, ale kdyby byly opravdu schvály kvóty pro uprchlíky, mohli by do našich měst dorazit ještě radikálnější muslimští věřící. Iniciativa proto dává jasné najevo, že neustane v boji proti schválení těchto kvót a přílivu muslimských uprchlíků k nám.

Marek Černoch: Sudejme růžové brýle

„Nebudu lidi paušalizovat a házet všechny muslimy do jednoho pytle, ale je vidět, jak tito lidé myslí a jaký mají cíl. Je nejvýšší čas, ne-li pozdě, sundat si růžové brýle a vytáhnout hlavy z píska a říct, že se velice pleťou! Záchranná občanská Česká republika nebude něčí otrok a tito lidé se s takovým názorem mohou vydat zpět do své vlasti. My žijeme ve své zemi a nikdo nám nebude říkat, že budeme jeho otroky. Na to je jediná odpověď: NEBUDEME!“, reaguje na incident poslanec Úsvitu Marek Černoch.

Dodal však, že se nechce připojovat k rozněcování jakékoli náboženské, etnické či jiné nesnášenlivosti v naší zemi. „Ale když vidím plány EU, jak se vypořádat s vlnou imigrantů, je nutné se proti tomu postavit. Evropská komise, jak už asi většina lidí ví, chce, aby Česká republika přijala 1 328 uprchlíků, Syřanů a Eritrejců, kteří se přes Středomoří dostali do Evropy. A já musím znova zdůraznit svůj kategorický nesouhlas s tím, aby naší zemi někdo diktoval, kolik máme přijmout imigrantů. Pomáhat druhým je správné, ale vše má své meze. Je nanejvýš třeba přehodnotit tyto své postoje a nalížet na problém invaze do Evropy reálně.“

Ane, ve světle událostí poslední doby mám neodbytný pocit, že jde opravdu o cílenou invazi. Podle informací zpravodajských služeb jsou uprchlíci často mladí muži v produktivním věku a s vojenským výcvikem. Obávám se, že políček na pomoc této, zdůrazňují, ilegální imigrantům jako na svou povinnost, je hlučký omyl, který by se nám a našim dětem fatálně vymstil. Důrazně apeluj na všechny zodpovědné politiky, a to nejen naše, ale zejména ty evropské. Je třeba důrazně odmítout jakékoli nesmyslné kvóty, radikálně změnit azylové právo, učinit Evropu pro takovou imigraci jako zcela nedostupnou a neutraktivní. A to rychle.“

Masový příliv imigrantů znamená podle Černocha nejen bezpečnostní riziko, ale nutně povede k eskalaci obrovských sociálních, zdravotních, ekonomických a kulturních problémů. „Česká republika není státem, který by striktně odmítal přijmout občany jiných zemí, právě naopak. Češi jsou solidární národ. Ale moji povinnosti v tomto řádu hrají práva a bezpečnost našich občanů,“ uvedl dále Černoch s tím, že návrh hnutí Úsvit na novelu zákona o církvech, který zabraňuje šíření nebezpečných náboženství v České republice, bude brzy projednáván Poslaneckou sněmovnou. „Věřím, že nás a náš návrh podpoří i poslanci jiných stran,“ doplnil Černoch. ■

Zdroj: <http://www.parlamentarni-listy.cz/arena/monitor/Za-par-let-budete-nasi-otroci-kri-celi-muslimove-v-Olomouci-Napadli-tam-stanek-s-peticí-377377>, 29. 5. 2015

Jedenácté přikázání: NEPROKÁŽEŠ

Karel Kříž

Je opravdu velice „zábavné“ sledovat, jak si v řečišti poslanecké sněmovny přeměňují pindoury Miroslav Omnipol Kalousek a Andrej Agrofert Babiš (foto vpravo). Oba pánové se s výrazem alfa samoučka v říji snaží přesvědčit sami sebe i publikum o tom, kdo z nich dvou je větší zloděj státních peněz, větší tunelář, podvodník, lhář a korupčník. Bylo by to sice z pochodu nezúčastněného občana poněkud „zábavnější“, pokud by jejich kolibříkem nebyl parlamentní politik, ale vězničce Pankrák, nicméně však vzhledem k faktu, že jeden je minulý a druhý současný ministři financí naší vlasti, musí snad zákonitě i po sledním obyčejněm voliči jednat naprostě zasadnější věc: Proč v ČR na ně pořád nejsou peníze, proč musíme platit daně ve výši téměř tří čtvrtin našeho výdělu a proč státní šikana a buzerace při výběru výpalného od produktivních občanů dosahují stále více totalitních praktik novodobé financestaga krájeného s finanStb.

Cím dál větší a větší část z nich se totiž rozhází na nesmyslné projekty, ze kterých profitují jen záhájkování kmotří, nebo se naprostě sprostě rozkrade! Neboť co jiného ze slovníků obou vysokých činitelů české politiky vyplývá?

Rétorickou metanou započal parlamentní veterán Kalousek, který si všiml, žež babišovin Agro Frona a Řepovky začaly proudit reklamní peníze z ministerstev, která prakticky koučuje jeho politický soupeř Andrej. Laik žasne a odborník se diví proč se Mirovka, jako leitnému špedítérovi lukrativních miliardových zakázkám na flintičky, najednou ekluje pár drobných v rádu jednotek milionů protunelovaných do kapsy bionovinářů, ale kdo chce psa bit – najednou je Mirek Dušín. Rychlý šíp tedy zasáhl čistého nepolitika a lidového miliardáře přímo do srdíčka i jal se tento malý nedostatek při pečlivém hlídání unikajících miliard, kterých Kalousek prý prošustroval ročně kolem dvou set (tedy těch miliard) a Andy nám je vrátil, ve státním rozpočtu ihned vysvětlovat.

ZE STENOZÁZNAMU SCHÜZE SI MŮŽEME JEŠTĚ JEDNOU VÝCHUTNAT JEMNÉ RÉTORICKÉ NUANCE NÁSÍCH VYSOKÝCH ÚSTAVNICH ČÍNITELŮ:

Kalousek: „Když tomu nechcete rozumět, pane ministrise, to je potom těžké. To je asi stejně, jako když nechcete rozumět, proč na vás byznys s biopalivy přispíváme všichni pěti miliardami korun, i když je to pravda. Prostě za pana ministra Kalouska i za pana ministra Sobotky Mafra nechápla ani Kalouskovi, ani Sobotkovi. Takže, když tam přišli a byla tam nejáka byzynsová aktivita, tak tam prostě nebyl konflikt zájmů. Zatímco dnes

ministr Babiš ovládá Čepro i ČEZ, patří mu Mafra a nelze konstatovat nic jiného, než jim ovládané státní podniky sponzorují jeho soukromý byznys. To dřív před tím nebylo. To je až ted. Nechápu, proč tomu nerozumíte. To za prvé.

Z druhé. Pokud jsou to pro vás malé peníze, já souhlasím. Vy tunelujezte v veřejných rozpočtu rádové větší prostředky, ale ať je tedy ta Mafra vrátí téměř státním podnikům. To by od vás bylo mimorádně slušné.“

Babiš (vpravo): „Já jim to řeknu, ať to vrátí. Víte, co je největší tragédie naší země 25 let po revoluci? že tenhle lhář, tenhle tunelář, tenhle zloděj, který tady nakradl miliardy, symbol korupce, Kalousek, tady je to napsané, dvacet let jeho zlodějství! Nechť si to každý přečte! Nechť nám řekne jeho střet zájmů s Hávou, jak dělá Omnipol, kšefty s Ministerstvem obrany! Tady je to všechno napsané! Tady si to každý může přečíst! Tady nám někdo káže. Nebo pan Stanjura, jak dělá kšefty na? (Hlas z pléna.) Tažké tady je napsané, jak tenhle zloděj Kalousek, který tu nakradl miliardy, a já rád vrátím ty peníze Mafře, ale nechť Kalousek vrátí miliardy, co tu nakradl! Jaký je tady problém? Tady je problém, že jedenácté přikázání Kalouska zní: Neprokážeš! My dneska máme arbitráž proti českému státu za privatizaci Škodaexportu za 1,5 miliardy a tady po Praze běhá nějaký člověk, který říká, že mu dal 60 nebo 100 milionů korun za tu privatizaci a ještě ho odrbal. Ještě mu to prodal tak, že tu zkračovalo. Tak tenhle člověk mi tady něco káže! To je neuveritelné! Tako významná držost! Já kdybych měl za sebou to, co on, tak lezu kanály. Já mám střet zájmů. To všechni věděli! I včili. Ale pan Kalousek nehlásil střet zájmů s Hávou, když Háva prodal solar ČEZu. Ani nehlásil jako svůj byt, že zdělil od Hávy atd. Tak já bych do porovával, pane Kalouseku, abyste se skutečně podivil, co máte za sebou, tady, za dvacet let. Toto vydal nadační fond proti korupci. Všechno to zná. A to je neuveritelná držost, že mě tady někdo obviňuje. Biopaliva! Pan Kalousek prosadil biopaliva! (Smíš v sále.) Je to úplně jedno.“

Co v na to mili čtenáři? Není to pozoruhodné, když se kluci pohádají o kuličkách? Když jimi na chvíli spadne mediální maska všelaškavých dobroserů, kteří dnem i nocí myslí jen na blaho svých voličů? Kolik špiní se najednou začne valit ze zhnisánoho vředu společnosti jménem „demokracie“ akceptované, jedenácté přikázání české politické zkoumrovpane žumpy: NEPROKÁŽEŠ! ... Amen. Zdroj: <http://pravyprostor.cz/jedenacte-prikazani-tunelare-babise-a-zlodeje-kalouska/>, 10.4.2015, Foto Wikipedia

kusech-pokusach, když die významu jejich vlastních slov kradou tak, že ani poledne nedříží?

„Pírá managerii“ obou rozjetřených parlamentních bojovníků by na výše uvedené jistě reagovali ve smyslu, že to přeci nemůžeme brát tak vážně, že uvedená slova byla vyřízena v afektu a jsou jen takovou „legrační“ politickou nadsázkou ... jerž? Jenže já si myslím, že ne. Oba rozdáření samečki prostě jen chvíli neudrželi moč a značkovali si své vlivové prostředí tekutinou lakového kalibru,

že se zapomněli v čase i v prostoru. Pro chvílkový pocit po koření protivníka pustili do svě-

ta malou reálnou část svých běžných „pracovních“ aktivit. Každý tu o tom druhém.

A mainstreamový mediální svět, politologové či miluvící hlavy na ČT? Tičho po pěšině. Nikdo nemá odvahu se zeptat: „Tak soudruzi, takhle to opravdu chodí? Babiš dostává od těch plátců daní, které tak žďímá, stále více buzerují a kriminalizuje oklikou přes „dotace“ pět miliard ročně? Od svých obyčejných zakobilu voličů? Nutí ministry zadávat miliónové reklamy za státní peníze do jím soukromě vlastněných novin? Kalousek s Hávou přes Omnipol nakradl miliardy? A Stanjura taky „dělá kšefty“? Běhají po Praze lidé, kteří dostávají za různé pseudoprivatizace stovky milionů?“

Kuva, kde to jsme, že to nikomu ani nestojí za slovo, nikomu to nepřijde divné, nikomu to snad ani nevadí? Vždyť oni se nám smějí do ksichtu, a když si pak spolu zajdou do parlamentního bufetu na panáku po té divadelní frašce v sále, mohou se smát v pohodě dál. Nikde žádná zásažovka protikorupční policie, nikde daňové komando Kobra. Pohoda, klídek, panáček. Platí přeci on Babišem zmíněné, policii, justici i erárem krměnými „hlídacími psy demokracie“ akceptované, jedenácté přikázání české politické zkoumrovpane žumpy: NEPROKÁŽEŠ! ... Amen. Zdroj: <http://pravyprostor.cz/jedenacte-prikazani-tunelare-babise-a-zlodeje-kalouska/>, 10.4.2015, Foto Wikipedia

OPOZICE: (25.5.)

V případě ministra financí Andreje Babiše (ANO) už nejde o stály střet zájmů, ale o zneuzití moci ve prospěch jeho firmy Agrofert. V úvodu mimořádné schůze sněmovny, na níž poslanci hlasují o vyslovení nejdůvěry vládě, to rekl předseda opoziční ODS Petr Fiala.

Skupina Agrofert by se měla podle Fiely oddělit od státu. Firmy z této skupiny by se neměly hlasit do výběrových řízení, neměly by čerpat dotace a pobídky a vláda by neměla psát zákony, které vyhovují zejména firmám z holdingu. Voliči hnutí ANO podle Fiely o možném střetu zájmů věděli. ■

Ohlédnutí za hokejovým šampionátem... dok. ze str. 1

► ze str. 1 ovšem neplatí a faktum je, že přes velkou sňahu a vypětí českého týmu výsledek víceméně odpovídá situaci zápasu. V utkání o třetí místo, tedy bronz, se už v těšíny českých hráčů projevila únavá a prohráli s týmem USA 0:3.

Mistrovství světa předcházely dvě nedávné, velmi nepřijemné hokejové události. Jednak údajná (případ je stále ve vyšetřování) úplatkářská aféra velmi úspěšného hráče i kouče a současněho kouče českého národního týmu, který před deseti lety na MS ve Vídni přivedl tým k titulu mistrů světa, Vladimíra Růžičky. Růžička byl též jako hráč členem a oporu našeho zlatého týmu na ZOH 1998 v Naganu. Dále úmrtí internacionální, legendárního hokejisty, později i úspěšného kouče Jarda Holíka - bude o něm ještě řeč. Růžičkova aféra měla ještě návíc jednu - pro zmíněněho - velmi nepřijemnou okolnost. Vladimír Růžička, ještě jako kouč hokejového týmu pražské Slavie, přijal od otece jednoho ze svých svěřenců údajný úplatek půl milionu korun za údajný slib, že se jeho syn dostane do A týmu. Syn se do áčka nedostal, a tak se otec hráče (David Palačák, sledujte diskuzi Máte slovo Michaela Jílkové na ČT1: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10175540660-mateslovo-s-m-jilkovou/>) uvolil k doby bezprecedentnímu kroku, když skrytou kamérou Růžičku zkrofrontoval. Video pak vyvěsil na internetu (http://video.idnes.cz/?idvideo=V150414_124518_webtv_vov). Několik týdnů bylo propíráno médií. Růžička sice později v tisku prohlásil, že šlo o půjčku, kterou jeho manželka vrátila, ale kdo viděl zmíněný videozáznam, těžko Růžičkové vyvěstění uvěří. Pro ty z nás, kteří sledujeme hokejové dění v Kanadě, je těžké si představit, že by

▲ Vladimir Růžička

se tam něco takového mohlo stát. Celá věc do jisté míry reflektouje silnou korupci, která podle všech dostupných informací v naší rodné zemi kypí - vzpomeňme na právě probíhající kauzu zkorumpovaného MUDr. Davida Rathu, bývalého ministra zdravotnictví ČR. Taktéž fakt, že národ je značně demoralizován. Může snad někoho překvapit, že se dějí odporné nešvary ve sportu (zdaleka ne

pouze v hokeji!), když se před TV kamerami (video: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/nejnovější-video/307386-hadka-ve-snemovně-babis-oznacil-kalouška-za-lhare-a-tunelar/>, čete také na str. 6 tohoto čísla článek *Jednácté příkazání...*) na půdě nejvyššího zákonodárného sboru Poslanecké sněmovny vzájemně vulgárně osočují předsedu vládní strany (v minulém režimu komunistu) a současný ministr financí Andrej Babiš (ANO) s oponičním lídrem Miroslavem Kalouskem (TOP 09), který z nich vytuneloval v eráru více miliard?

Nedávno zesnulý legendární Jaroslav Holík (1942-2015) byl nejen vynikající hokejista a trenér - juniorské reprezentanty přivedl dvakrát k titulu mistrů světa - ale i vzácný charakterní člověk, silně věřící křesťan. Se slavným týmem Dukla Jihlava se stal (12krát) mistrem republiky, když se svým o dva roky mladším bratrem Jiřím, neméně vynikajícím hokejistou, tvořili páteř týmu. Později také v národním mužstvu. Od roku 1965, kdy poprvé oblékl reprezentativní dres, do roku 1973

okupantů - místně využila situace a do davu poslala provokatéry. Před sovětskou kanceláří Aeroflotu, v oné době v horní části Václavského náměstí pod Domem potravín (dnes McDonald), byly den před utkáním navezeny dvě velké haldy chodníkových dlaždic, ačkoliv v tomto místě nebyl chodník opravován. V zápalu nadřízení mnohatisícového davu estébáčtí provokatéři začali házet dlaždice do výlohy Aeroflotu, a rozvášněný dav se pochopitelně přidal. Bylo sice hezké vidět, jak byla z výlohy vyjmuta asi dvoumetrová maketa Ižušina a nesená nad hlavami při tehdejším Vomáčkovu hitu Běž domů, Ivane, ale málokdo v tu chvíli tušil, jakou zájminkou se hokejové oslavy staly po nastupující kolaborační hušákovsko - bílakovskou normalizační kliku.

Ale vratme se do Švédska. Stejně jako považoval vítězství nad sovětskými hokejisty za pomstu za

▲ Hokejové legendy Jaroslav Holík, Jan Hrubý a Jiří Holík křtí knížku

byl věhlasnou oporou národního týmu, i šárkátkami se sovětskými hokejisty. Snad nejznámější z nich s obrem Ragulinem na MS 1967 ve Vídni mu přinesla žádou nejpříjemnosti. Jaroslav Holík byl též autorem rozhodujícího gólu v klíčovém zápase se Sověty na MS 1972 v Praze, kdy jsme se po triadvaceti letech znovu stali mistry světa.

V této souvislosti stojí za zmínku dnes už legendární MS 1969 ve Švédsku, kdy naši hokejisté sice ziskali jeden bronz, ale v obou zápasech porazili sovětskou sbornou nejprve 2:0 a poté 4:3. Po druhém vítězném zápase nad Sověty, jenž byl všeobecně považován za národní pomsttu za okupaci Československa, se začaly dít v Praze a dalších městech nevidané věci. Zcela zaplněné Václavské náměstí oslavovalo naše vítězství v euforickém opojení (považují to za jeden ze svých nejsilnějších životních zážitků), že snad není „vše ztracenec“. Bohužel bylo! Shodou okolností Státní bezpečnost (STB) - od samého počátku sovětské okupace v srpnu 1968 ve službách sovětských

okupaci národ na televizorů, povázovali ji za totéž i samotní hráči. A právě rebel Jarda Holík, který svůj nesouhlas s komunistickým režimem a hlavně s okupací dával opakovatě najevio, si na MS 1969 ve Stockholmu před zápasem se Sovětským svazem s několika spoluhráči přelepil na dressu izolépou hvězdu na státním znaku (který byl v r. 1960 zkomunitován a lev tehdy namisto tradiční korunky dostal od Antonína Novotného pěticípou hvězdu).

V naší rodné zemi je hokej spjat s politikou přinejmenším od roku 1950, kdy po (rovněž estébáky) vyprovokované aféře byla začítena řada členů národního týmu, dvojnásobných mistrů světa (1947 a 1949), a v monsterprocesu odsouzena k mnohaletému vězení. Ale o tom někdy příště.

Závěrem ještě jednu poznámku: jako Čech jsem pochopitelně fandil Čechům. Ovšem bravurní vítězství mé adaptivní vlasti, která mi před pětačtyřiceti lety dala svobodu a prosperitu, bylo pro mě více než satisfakcí. ■

Lékař Tomáš Kašpar (*1972) se představuje jako lovec faktů a detektiv pravdy. Hned v úvodu své knížky o 115 stranách osloví čtenáře podtitulem Utajované informace o tom, jak z nás vyrábějí pacienty, abychom se (ne)dobrovolně stali jejich zákazníky.

Každá věta v člověku probouzí zvědavost dozvědět se vlastně o sobě samém co nejvíce. Dozvědět se, co a kdo vlastně má zájem z něho dělat pacienta a hlavně, jak se může takový slabý jedinec bránit - je to možné? Jak na to? A co je možné očekávat, pokud bude takový dychtivý jedinec následovat panu doktora Kašpara, který se zpovídá i z toho, proč se pusťil do osvěty vahavě nezvěřejňované: „Zažil jsem na vlastní kůži pocit pacienta, kterému lékař nedokází pomoci, a nemoc a problém se stále vraží a zhorší. Prožil jsem, jaké to je, když lékař zlomí nad pacientem hůl nebo nabízí drastické řešení s nezvratnými důsledky (invaliditou). A zažil jsem ten úžasný pocit naděje, když jsem objevil, že řešení existuje, a pak pocit radosti ze skutečného uzdravení a velké hrasti, že jsem to dokázal. Od té doby mne provázel touha podělit se o tuto naději se všemi lidmi.“ A pak, když jsem si knížku v Česku pořídila, listovala jsem obsahem a bylo mi

Nespěchejte do rakve

Pro ND Věra Kohoutová

jasné, že se od útlé skorobrůžky ani nepohnu, dokud ji nepřečtu celou: Vrah z vodovodního kohoutu, Zdivočelá buřka, Tlouštíkem proti své vůli, Rozháňet kouř, nebo hasit ohň? Nemocenský průmysl, Tekutý chleba, černé mléko a převlečená zízeň, Recept na dlouhověnost, Soubor a další. Autor nám nabízí ukázku z třetího vydání knížky *Nespěchejte do rakve*, určité dočítěte do konce.

NEVIDITELNÝ VRAH

Je rok 1968. Ve Vietnamu zuří válka. V americké armádě slouží 199. Pěšímu praporu lékař Josef Price, který se stará jako chirurg o zraněné vojáky. Při své práci se všimne něčeho zvláštního: vojáci, kteří dosahovali v průměru věku 22 let, mají tepny a žily zanesené tukem (arterioskleróza) jako 50-60 leti muži! To byla záhada...

Když o tom Josef přemýšlí, vzpomene si na své dětství. Jako kluk vymýval nádoby od mléka a v nich se vytvářely na hladkých stěnách velice houzevnaté žlutavé nádory tuku. Bylo zřejmé, že nějaká látka ve vodě, kterou se umývaly nádoby, reagovala s mlékem, nebo nějakou jeho částí a výsledkem byl ten těžko odstranitelný nádor. Není tu náhodou něco společného? Co když existuje společný jmenovatel?

A pak ho jako blesk napadlo něco vzuřujícího. Jenom jedna jediná látka (kromě tuku) byla přítomna u obou případů. Protože ve Vietnamu je extrémně teplo, hrozilo zkažení pitné vody, a proto existovalo nařízení všechnu pitnou vodu oseřít silnou dávkou chloru. Pokud by někdo z vody onemocněl, mohl zodpovědný člověk očekávat vážné potíže. Stanoveny byly pouze minimální množství, takže vojáci reagovali takto: „Jestliže málo je dobré, více je lepší.“ A tak vojáci pilí silně přechlorovanou vodu, která také páčila, že se téměř nedala pit. Ovšem v extrémním horku byl velká zízeň a tak ji každý vypil hodně... A Josefov se v hlavě uhnízdil neodbytná otázka: „Nehraje v tom nějakou roli chlor?“

Po návratu z Vietnamu hledá odpověď na svoji otázkou. Shromažďuje informace, hledá v archivech, zkoumá pravidlost všech lékařských výzkumů a závěrů. Mimo jiné zjištěje, že až do roku 1920 byl srdeční infarkt téměř neznámou chorobou, a to i lidí, kteří jedli stejně nebo i více tučná jídla než my dnes, a i u lidí, kteří byli obézní. Okolo roku 1920 pak začaly.

Po přednášce prof. dr. Waltera J. Veitha „Tajemství genů“ doctor ukázal ohromující věc. Včelí královna i dělnice mají naprostě stejně DNA. Jak to, že dělnice menší - vlastně „zakrnělá“? Podle DNA by měly být naprostě stejně! Je to tím, že určité soubory genů jsou u ní vypnuté. A víte, co se stane, když včeli královna zahyne? Některou dělnici začnou žít jako královnu mateři kašiček - a proměnit se v královnu! Včelaři to znají. Avšak - jak to je možné? Matěř kašička způsobí, že se u ní zapnou ty vypnuté geny a dojde k přestavění jejího těla!

To co znamená? že jídlo dokáže zapínat a vypínat skupiny genů v naší DNA a může úplně změnit naši osobnost! Včeli dělnice je dělnice proto, že „podvýživou“ u ní došlo k vypnutí určitých genů. Naše tělo se skládá z mnoha různých tkání - kosti, kůže, svaly, játra, krev atd. Ve všech buňkách však máme naprostě stejný kód DNA. Jak to, že máme různé tkáně? Jednoduše proto, že v každé tkáni jsou určité skupiny genů vypnuté - v každé tkáni jiné. To je v pořádku - tak je to v DNA naprogramováno. Ovšem podvýživou může dojít k vypnutí nebo zapnutí genů, které by vypnuty nebo zapnuty byly neměly!

Vypnutí určitých genů má za následek také naše stárnutí a mnoho dalších věcí - podle posledních objevů vědců z LiveGen Technologies dokonce možná i obezitu. Jestliže jídlo dokáže zapínat nebo vypínat geny, důsledky toho, co jíme, jsou nedozírní!

To, co jíme, může proměnit naši psychiku, naši osobnost, naši podobu (vzhled) a ovlivňuje to, jak rychle a jakým způsobem budeme stárnout. Zjistil to již před lety doktor Weston A. Price, který objevil, že nedostatečná výžava zůstává obličeji a úzká zubní klenba způsobuje křivé zuby (kolik dětí dnes nosí rovnátky?), zužuje nosní průchody, takže lidé mají

Community and Cultural **68th** Annual Celebration Event

CZECH & SLOVAK DAY

Saturday, June 20

LOCATION: Masaryk Memorial Institute
Masaryktown Park,
Toronto (Scarborough)

Masaryktown is picturesque 22 acre privately owned parkland. It is a Czech and Slovak cultural, educational and athletic center open to the public year round.

ADDRESS: 450 Scarborough Golf Club Road
(Close to Lawrence Ave. and Scarborough
Golf Club Rd.)

TIME: 10:00 am to approximately 10:00 pm

ADMISSION | Includes parking:

FREE – Children 12 years old and under
\$15 – Adult
\$40 – Family Rate (2 adults + children)

ADMISSION INCLUDES: Use of large swimming pool, Bouncy Castle for children, Musical Entertainment, Presentation by Sokol Canada (www.sokolcanada.ca), Traditional Slovak Dancers (www.vychodna.com), 11:00 am non-denominational mass at St. Anthony's chapel on the hill, Entry into raffle draw, Evening bonfire, Volleyball and Soccer Tournaments.

AVAILABLE FOR PURCHASE: Traditional Czech/Slovak cuisine at Prague Restaurant (www.praguerestaurant.com), Large licensed terrace overlooking the park, Homemade pastries, BBQ Sausages and concessions at snack bar, Czech and Slovak movies and books, *Bazaar, traditional Czech beer, 50-50 draw, etc.

*Bazaar tables available for rent during event | \$25/table. Contact park for details

For more information contact: 416.439.4354
office@masaryktown.ca www.masaryktown.ca
www.facebook.com/MasarykMemorialInstitute

Zleva: Martin Přibáň, Jana Fabiánová, Radka Tamchynová, Bohdan Zatováňák, Petr Smetana, Zuzana Matejkovičová, Karel Tamchyna, Zuzka Novotná, Martin Bonhard, Lenka Nováková. Sedící zleva: Dáša Beláčková, Zuzka Borovjaková, Miloš Straský, Honza Smíd a Josef Krameš Foto John Crhák

TRADICE POKRAČUJE

Nové divadlo v Torontu uvedlo v pátek 1. května premiéru představení slavné „autorské trojice“ Smoljak – Cimrman - Svěrák České nebe aneb Cimrmanův dramatický kšeft. Odehrálo ji pod režijním vedením Lenky Novákové v moderném Maja Prentice Theatre v Mississauze. Představení přeneslo diváky na přelom 19. a 20. století, jak uvedl za zvonohory (určité barokní) hodin amplionem do sálu přijemný mužský hlas (jak jinak u Cimrmana), aby při představení předešel zvuku mobilních telefonů nebo záblesků digitálních fotoaparátů, „neboť Cimrman na těchto obou vynálezech teprve pracoval, a proto vás prosíme, abyste si nezakázali krásnou iluzi a obě tyto výmožnosti ve vlastním zájmu vyřadili z provozu... děkujeme vám.“ A také se neobjevil jediný záblesk a nevyrušilo jediné telefonní zvonění. Ale naopak přívětivá atmosféra Cimrmanova světa provázela diváku po celou dobu hry. I na chodbách o přestávce, kdy si měli diváci čas popovídат o tom, co nového se událo, a že ty obložené chlebíčky a domácí české koláče upečené rukama dnes již legendární Květy Králové ze zrovna tak legendárního, když 44 let existujícího Prague Deli - druhé to domoviny emigrantů i imigrantů - svoji výtečnou chuť vůbec neztratily.

Kdo zná cimrmanovsky, ví, na co se těší. V této nám nabídli autoři dramatu plno ostrých zataček do české historie. Tak trochu je odvodeně podezírám, že se jako (původním povoláním) kantoři docela sami baví na úteré diváka. Zdeněk Švérák si mohl jako absolvent vysoké školy pedagogické a coby učitel češtiny a literatury vychutnat, jak leckterého z nás může tzv. zkoupat. Ladislav Smoljak vystudoval také Vysočou školu pedagogickou v Praze a krátkou dobu působil jako učitel na jedenáctiletce a na večerní škole pro pracující, což se pak promítlo nejen v nádherném filmu Marečku, podejte mi pero (kdo neviděl, o mnoho příšel). Zkušení pedagogové a mistři slova si smíslí na soustech zaběhaných polopráv (i pravd a doložitelných faktů) o významných osobnostech české historie. Nedostížně napsali každému z osmi postav repliky a dialogy s kolegy, byť se nemohli všichni, o kterých byla řeč, fyzicky potkat a potřástat si pravicí. Ale tuto možnost jim dalo pomyslné nebe (kde se nakonec stejně všichni setkáme), a při troše fantazie i v nebi s pozemským pořádkem: s malou pěnou předsudků, které ten či onen rozbourá, starobylých názorů či pověr v obalu výhradně českých slov. A divák se bavil, protože nalézal nová spojení a při tom všem byl nucen listovat v paměti a vybavovat si. Kdo ví, třeba se dostal až do své žákovské knížky. To všechno vytváří mezi jejístem a hledíštěm úžasnou atmosféru porozumění a jakéhosi spikleneckého spolčení se. Cimrmanovci vycházel ze skutečnosti, že školní osnovy byly plošně ve školách v republice stejně, a tudíž kupř. slova „povinná četba“ vyuvojaly ve všech přítomných totozný pocit, najednou tady bylo souznění – všichni jsme věděli, o čem co je v podání laskavého humoru.

Osm mužů na scéně, to může být nápad jenom cimrmanovců, a když ženská role, tak zase jenom muž. V našem případě se Babičky Boženy Němcové bezvadně zhstil Miloš Straský, v jehož rukách postava od zkoušky ke zkoušce doslova rozkvětala. Výběr padl také na neherce, kteří se typově do roli nejen hodili, ale kteří utáhli i náročnost textu včetně dynamiky a intonace ➤12 řeči. Není nic lehkého dělat hru takových profesionálů. Trou-

BRAVÓ, SOKOLÍCI !

Pro ND Věra Kohoutová

Dubnový festival torontských sokolíků se libil každému. "Opět mě překvapilo, kolik toho děti umí," přiznal

▲ Zleva: Mary Anna Knibe, Ivan Curilla, Roman Kondel, Madelaine Dixon, Iva Syptak jr.

svůj obdiv také generální konzul ČR v Toronto Vladimír Ruml, který byl vloni rovněž milým hostem stejně přehlídky gymnastického cvičení torontských dětí všeho věku.

"Za mého děství byl Sokol zakázaný, ale i tak jsme vyhledávali různé tělesné aktivity. Pamatuj si samozřejmě zejména naše klukovské fotbal-

musek nechat... přeji sokolíkům, aby se jim i nadále dařilo, aby měli pořad dostatek fyzického pohybu, aby je to bavilo. Fyzické cvičení je pro život jedna z nejdůležitějších aktivit."

Mezi hosty festivalu, který slovem provázela Svatava Heřmánková, byl i předseda MMI František Ječmen a další, kteří stejně spontánně oceňo-

vé zápasy, hrávali jsme hokej, jezdil jsem také na koni, ovšem to bylo pro naši rodinu drahé, takže jsem toho vali snahu malých i starších cvičenců. Nutno dodat, že Sokol Toronto je jedinou organizací v naší komunitě, kde se mohou pochlubit i dorosteni od těch nejmenších.

Ve funkci náčelníka Sokola Toronto je necelý druhý rok Ivan Curilla. S ním už jednota absolvovala nejednu společnou akci. K té větší byly nedávne zimní hry. I když je obklopen kolektivem zralých a zkušených cvičitelů a trenérů, ví, že se na každou aktivitu děti musí všechno náležitě zorganizovat.

"Ze začátku to pro mě nebylo jednoduché, teď už je to snadnější. Děti potřebují tělesnou aktivitu, potřebují společenské hry a učit se disciplíně. Mám tady svoje dvě dcery, 10letou Sofii a 8letou Emu, které se věnují gymnastice od malíčka. A rok od roku vidím ten příznivý rozdíl v jejich fyzické zdatnosti. A co mě těší, je fakt, že tady mohou být pravidelně děti se svými rodiči, že tady mohou udržovat svůj 'background', komunita žije pohromadě."

Za nejtěžší povahuje připravit organizaci tak, aby každý věděl, co má dělat, kde je pořebný a jak zasáhnout, když si to situace vyžaduje. A to všechno v duchu jednoduchosti a lehké následovatelnosti dětí, které už tady jsou, ale i pro ty, které teprve přijdu."

Je něco, co byste rodičům tak starých dětí poradí či doporučí? "Snad to, že bychom měli následovat to, co je správné. A aktivity dětí je správná věc, a měli bychom je v tělesném cvičení podporovat. V Sokole provozujeme gymnastiku dětí ve věku od 4 do 14 let, a chodí k nám rády. Rádi uvítáme další děti..."

Gymnastické cvičení sokolíků se stalo přirozenou součástí programu komunity. Radost z pohybu, cílevědomá-

▲ Věrná sokolka Edith Tománková oslavila krásné narozeniny, ke kterým ji jménem Sokola blahořeje Svatava Heřmánková

snaha dosahovat lepších výsledků, optimismus, sebevědomí, talent. Při této příležitosti si připomene třeba dovednost sourozenče Julinky, Barunký, Elinky a Tomáše Fryntových, talentované inspirace gymnastického tance Jenny Syptak (vnučka oddaného vyznavače Sokola Iva Syptáka a jeho syna Iva), nebo Mii Knibbe (jejíž maminka Marry Anna se věnuje práci trenérky dlouhá léta), která mj. tančuje pro Studio A Dance Academy v Mississauze. Anebo i Madelaine Dixon, jíž si nemůžete změnit s žádnoujinou cvičenkou, protože tato už stojí po boku trenérů jako jejich asistentka, jak se jeví, následovala ji muži a Julie Fryntová, dcera oddaného sokola Luboše Frynty...

Příjemným oživením celého doslova po hýbem nabitého programu bylo hudební vystoupení sokolky Jaquelin Palíkové. Také její jméno i jako pianistky se už dostává do povědomí našich komunit.

Srdceň mezi sebou uvítali sokolíci Iva Syptáka, který se vrátil z nemocnice, a popřáli mu dobré zdraví. A oslavenykyni vzácných 89. na-

rozenin Edithku Tománkovou, o které nám prezidentka Sokola Kanada Anna Janoušová řekla, že je jednou z nejstarších sokolek. V organizaci působí od doby, kdy přišla do Kanady (snad v r. 1949) a ještě dnes plně pomáhá tam, kde je zapotřebí - třeba s pečením cukroví na vánocní bazar. Ještě vloni patřila mezi pravidelné cvičence... Ne pamatuji se, že by na některém sletu chyběla, zvláště pak na sletech konaných v Praze, a to s námi cvičila vždy ve dvou skladbách, až v r. 2012 v jedné. Pamatuji se, jak jsme při nastupu a při zahájení sletu cvičili v dešti..."

Posláme oslavenykyni poděkování za její pilnou a nezíštnou práci pro Sokol a za aktivitu v legendárním Dámském odboru ČSSK.

A jestli chcete obdivovat gymnastickou choreografii na melodií z filmu Mission Impossible, pak vězte, že to dilo fantazie už jmenovaných Jenny a Mii, které s největší pravděpodobností uvidíme také na Českém a slovenském dni v sobotu 20. června na Masaryktownu. Určitě přijdete! ■

FOTO AUTORKA

Pokud u nás v Česku ještě někdo říká zvědavým prckům, že děti nosí čáp, pak na Slovensku je to bocian. Na tom přece není nic zvláštního, zajímavého, řeknete, vždyť jsou Slováci, mají bociana. Budíž. To zajímavé teprv přijde. Jak známo, u nás jezdí lokomotivy a ovládá je strojvedoucí. A co když usedne za volant auta? No a teď to přijde. Rušeň se jednoduše odpojí a vůz řídí „zbytek“ čili vodič (po našem šofér), když profesí rušňovodíč. To když náš strojvedoucí sedne do auta za volant, stroj se odpojí, kdopak jede po dálnici? „Zbytek“,

O slovakismech v češtině aneb Jezdec v čele, boule na čele

Pro ND Miloš Vsetínský

tedy vedoucí? Kdepak. Řidič. Chápete to? Není to zajímavé? Mají to si Slováci vymakané. A to si klidně píši, anž by museli přemýšlet: deti boli, chlapci boli, úspěchy boli, a dokonce aj okná boli. Same boli. A my? Děti byly, chlapci byli, úspěchy byly a okna, ta dokonce byla! A potom Slovákum nezavídte... Bocian, ten ovšem z úst našínců normálně nevyletí a ani rušňovodíč nevuje, natož aby někdo vzpomněl tvaru či použil vréckovku. Ale mně se to až tak nepozdívá, není k nám až tak daleko, nemám až tak velký hlad, není to až tak důležité – to pronese kdekdo na naši kotlíně, anž si uvědomuje, že slovní spojení „až tak“ sice pojíce ze slovenštiny. A rye česky? Mně se to nezdá, nejvíce mi to tak, nelíbí se mi to... Ani běžné používané spojení „na vině“ či „na čele“ nejsou bez vady na krásce, jsou to slovakismy. A česky? Je vině, vinu má. A také v čele plotonetu, průvodu, stolu, ne na čele. Boule, ta nám ale naskočí na čele, stejně jako Slovákum...

Aby toho nebylo málo, „vzít do úvahy“ je další ze slovakismů, „zmínit něco“ jakbysmet. Takže vzal jsem do úvahy, že dnes zmíní některé běžně používané slovakismy? Ne, třikrát ne! Vzal jsem v úvahu, že dnes zmíním o některých slovakismech běžně užívaných v češtině. A proč ne? □

Válečné dozvuky

Pro ND Zdeněk Smejkal

Tepřve sedmdesát let po skončení druhé světové války se začínají zveřejňovat informace, které se dosud tajily. instory.cz (29. března) jedny z nich zahrnuje i článek s burcujičním titulem Šokující hrůzy, o kterých jsme se ve škole neučili a s objasňujícím dodatkem pod obrázkem, jak naše dívky v národních krojích vitaly tehdy spojenecké vojáky, přijíždějící na nákladním autě: Krádeže a znásilňování. To byla odvrácená tvář našich osvoboditelů. Nevím, proč by se o tom mělo na školách učit. Chodil jsem do obecné školy za první demokratické republiky (a za války do reálného gymnázia) a ani tehdy se podobné hrůzy z první světové války nevyučovaly.

Článek poukazuje na to, že si tak „nepřistojně“ počináli nejen Rusové, Američané a mimo naše území i Britové a Francouzi. Německá profesorka Miriam Gebhartová vyučila, že Američané znásilnili na 190 tisíc Němek, Britové 45 tisíc a Francouzi 50 tisíc. Údaje o Československu chybí.

Rád bych proto uvedl alespoň jeden údaj, který se mi namanul čirou náhodou, na který jsem nikde nenarazil a který mně ulíkél v paměti dodnes. V roce 1960 jsem byl povolán na vojenské cvičení do kasáren v Brně-Zidenicích na Svatoplukově ulici. Už při prvním návštěvě jsem si uvědomil, že jsem byl zařazen do trestné roty. Zřejmě proto, že jsem se v Polsku roku 1956 přiklonil na stranu reformátorů, kteří byli Sovětům trhem v oku - a já o nich napsal do našeho tisku několik povzbudivých článků.

Vojenský kádrovák si ověřoval a doplňoval naše osobní údaje. Vojinovi, který byl zpovídán přede mnou, položil mimo jiné otázku: Kolik máš sourozenců? A on odpověděl: 7.000. Kádrovák: Tak žádné sraďdičky, vojíne, mohlo by tě to mrzet. Ukázalo se, že ten vojín byl syn generála, úzce spjatého s ministerstvem obrany, který z pověření vlády adoptoval 7.000 dětí zplzených u nás ruskými a americkými vojáky. Adopce byla nutná, aby se matkám mohla vyplácet státní podpora. Vojinův otec bojoval za války zřejmě v britské armádě a tak se jeho syn - už za socialismu - dostal do trestné roty. (Jména generála a jeho syna si už po 55 letech bohužel nevybavil.)

Takže tak nás naši osvoboditelé obohatili. A nic si nemamlouvezme, nešlo vždy jen o znásilnění. Jednu takovou scénu velmi decentně vyličil Josef Škvorec - kdy ve své románové protině Zhabělci, sepsané brzy po válce, vydané však až v roce 1958, a hned nato zakázané. □

BROTHERS JOHN AND TODD

We always welcome the opportunity to speak on our site with artists of the music world, but this time, we welcome the two artists - brothers John and Todd Holland. John is known from many a personal meeting eg. the intro-

duction of Czech opera Jakobin on the Toronto scene, and his recital of Dvořák song cycles in Dr. Milos Krajiný's Nocturnes concerts. In addition, John likes taking the time to participate in events with our compatriots.

We have not met Todd yet, and so we would like to take this opportunity to talk about his musical accomplishments and his brother. When we talk about music, what is your domain – is

it also singing, or other areas of music?

Todd: I am a trumpet player at McGill University in Montreal. I played violin for seven years before picking up the trumpet. I don't sing a lot but when it's required of me and my studies, I do.

What do you consider your biggest success in your career so far?

Todd: My Biggest successes in music have been being able to work with so many fantastic musicians over my career so far. Whether in Montreal or Windsor while at school, or in Toronto for performances, such as the Jakobin this past fall. I have been able to study a few times with Miroslav Kejmar, former principle trumpet from the Czech Philharmonic, and that has been a great experience. I feel my career is just beginning however. With the Prague Summer Nights festival and beginning my Master of Music degree this September at McGill, the sky is the limit for me.

Where is your artistic career heading?

Todd: I feel my career is just beginning. However with the Prague Summer Nights festival and beginning my Master of Music degree this September at McGill, the sky is the limit for me. Also I have to continue to work hard and take auditions when I am ready and work hard. If I accomplish this I feel I have a good opportunity to win an orchestral job and play professionally as my career.

How is it having a brother?

John: Having siblings is great. While I am the oldest, and Todd is the youngest, we have a sister, Heather, who is between us in age. Having siblings is important because it allows you to interact with others at a young age. My brother and sister are my best friends. They have taught me a lot about myself, and about how families work. Also, as musicians, we are able

to make music together, and that is always fun! Having younger siblings is great because they look up to you. There is also some pressure to set a good example.

Todd: I feel very fortunate to have such a great family. My parents and siblings, both my brother and sister, have been very supportive of my career aspirations and dreams. For my brother specifically, it is really great to have someone in the same field as I that I can talk to about auditions or repertoire or just being a professional musician and how to carry yourself in that profession. He's been such a valuable person in my development as a musician and I'm not sure if I would be as excited and passionate about the arts if it wasn't for his influence on me at such an early age.

Did you grow up together?

John: We all grew up together in Windsor Ontario, close to a lot of extended family. Our family is extremely close, and spent a lot of time playing with cousins. I am very close with both my siblings, but my brother and are truly are best friends.

Todd: My brother and I are very close, which some would find odd considering our age difference of 11 years. He was such a great person to have around growing up as he tried to involve me in as many things as he could, and would never leave me behind whether it was in sport or music.

What was most memorable?

Johan and Todd: Special holidays like Christmas, New Year's Eve, and birthdays are always very memorable. One of my favorite memories is when my sister Heather and I were dancing in the Windsor Slovak Rosemarin Dance group. Todd was very young, so he wasn't dancing in the group. We went to Czechoslovakia to participate in dance festivals in Dvůr Východná. Our parents and our grandpa Janík came along and we were able to spend time in Bratislava, Trnava, Špádinec, Brno, and Prague visiting relatives and seeing the beautiful country from where our family heritage is. To experience Czechoslovakia as a family was something very special.

What do you find mutually beneficial professionally? Both being musicians, it is beneficial for you to collaborate?

John: Todd and I love making music together and have performed together many times. It is special to be able to make music with other family members, be it parents, siblings, cousins, etc. Aside from the performance aspects, Todd is also on the board of directors for the Canadian Institute for Czech Music. It is a lot of fun to collaborate with my brother on the many projects we have so far

whether it be in recital or through the C.I.C.M for the Jakobin.

We both have such a passion for Czech and Slovak music so we both hope to continue putting on projects and bring Czech and Slovak music to the people of Canada. Soon you will have a joint performance in the Czech Republic. Tell us a little more about it.

We are participating in the Prague

Summer Nights Festival (June 7th - July 6th), and were selected out of a very competitive audition process. I was selected to sing the role of Masetto in Mozart's Don Giovanni at the Estates Theatre, and Todd was selected to play trumpet in the opera orchestra. Aside from the Don Giovanni performances, I will be performing in a concert of opera scenes at Smetana Hall in the Municipal House, and I will be singing Dvořák songs at the Dvořák Museum. Todd will be playing in the festival orchestra, which will play concerts of Mozart's Symphony #38 'Prague' and Mozart's Clarinet concerto. We will be in Prague for a month. We are both looking forward to performing Don Giovanni in the theatre where Mozart himself conducted it and scenes from Amadeus were filmed there. Mozart loved Prague, and we love it just as much!

Todd: The Prague Summer Nights Festival is a great opportunity for myself. I have visited Prague twice in the past four years and excited to go once again. My experience has always been great. The city is so rich in history of art, culture and sport. It encompasses everything I am interested in. for this festival I will have the great opportunity of being able to play in a top-flight orchestra with musicians from around the world. I also will have the great opportunity to play in many of Prague's most famous concert halls such as Smetana Hall or the Estates Theatre (see photo).

Also with the Connection to such famous composers such as Mozart and Dvorak is awe-inspiring.

What would you like to see now?

Todd: I have been to Prague very recently. Once in 2012 and again in 2014, and I love the city! It oozes art, culture, and his- ▶

tory, and has so many little nooks to get lost in while wandering the streets. I've seen many great things in Prague over my past two trips.

This time I would like to go to the top of the astronomical clock and visit the Žižkov. One thing I will not be able to see this time would be to go to a hockey game in Prague. I am an avid hockey fan having played junior hockey for 5 years in Ontario. I was sad that the festival did not line up with the World Hockey Championships, while they were on in Prague and Ostrava this past May. Though I may take my brother over to the O2 arena to see the facility, I hope to continue to do some sightseeing but I know I have a purpose while I am there and don't want to get to carried away and not be prepared for the performances.

You founded the Canadian Institute for Czech music. As you lead this organization, what problems do you encounter most frequently?

John: The Canadian Institute for Czech Music was created in conjunction with my PhD work at York University in Dvořák opera.

Czech music really is a passion for me. I grew up hearing the music of Smetana, Dvořák, and Janáček played on the record player at my grandfather's house, and when I became a professional musician, I decided to make Czech music an area of focus. There is so little Czech vocal music performed in Canada and North America, that it is the responsibility of organizations such as the C.I.C.M. to do as much as possible to preserve our cultural heritage, and also to promote this great music to audiences! Groups such as Masaryk Memorial Institute and Dr. Krajný's Nocturnes concerts do a lot of great work in this regard, and I hope to continue and build upon what they do.

The largest problem is obviously funding. We were able to get an Ontario Arts Council grant to help with the costs of Jakobín, and then there was tremendous support from the Czech community for a fundraising campaign on the Kickstarter website. As long as we can secure the funds, we will continue to do Czech operas, concerts of Czech Baroque music, songs, and chamber music. We have

some exciting projects in the development phase, but again it all comes down to funding. If anyone cares to support us, they can click the 'donate' button on our website – www.czechmusic.ca

Another problem that we run into is the availability of material. I have collected a nice library of music scores, but there are so many music scores that are only available in Prague, Brno or Kroměříž. It is difficult to get access to them.

One problem that we have encountered is the problem of finding sing-

and Vejvanovský. We will be staying just outside of Old Town, so I will be happy to visit the square, and the clock. One of my favorite places in Prague is Talacko sheet music store. They have an excellent selection of Czech sheet music. I also hope to visit the Museum of Music and the National Archives to continue my research into Dvořák's operas. We will surely make a visit to U Golema, one of my favorite restaurants in Prague. Visiting the Castle, walking along the Vltava, and enjoying some fresh pilsner is always part of the trip.

ers who are comfortable singing in Czech. Thankfully, due to the work that the C.I.C.M. is doing, we are starting to connect with more singers across the country who have Czech heritage, or who have studied singing in the Czech language. This means that we can present more projects, with many different performers, and present concerts across the country!

In conclusion, which repertoire will you take with you to your parents' homeland? What do you expect from the visit, both personally and professionally?

John: Prague is a special place for us, both in respect to our heritage, and also for making music. There is such a long history of music in the city, and it is a pleasure and honor to perform there this summer. I will be bringing my Don Giovanni score with me for the opera, but I will also be bringing Dvořák's Biblical Songs, arias from Jakobín and Rusalka, Kecal's aria from the Bartered Bride, and some Baroque music by Biber

Todd: I am hoping to have a great experience learning from the great musician colleagues also participating in the festival as well as the faculty that are working with us. I intend to use this festival as a way to really prepare myself for starting my Masters degree at McGill in September. I hope to make many new friendships and professional connections that will impact my future forever. As for repertoire, I am bringing the trumpet concerto by J.B.G. Neruda, and some brass ensemble music by Vejvanovský. I will have lots of other orchestral music to play while I am there, including Mozart symphony #38, and the Don Giovanni orchestral parts.

We wish you good luck and success. Thank you for the opportunity to talk to you about this amazing experience in our careers. We look forward to speaking with you soon, with lots of great stories about Prague and the music there! □

PHOTO FROM THE JOHN'S ALBUM
THANKS TO THE BROTHERS -VK-

Výlet do taoistického svatého místa byl po návštěvě u pandů druhým naším pokusem uniknout ze zamoreného Chengdu. Bydleli jsme na jihovýchodním konci a Qing Cheng Shan, neboli Green City Mountain je od centra asi 80 km na severozápad. Znamenalo to tedy tři čtvrtě hodiny autobusem k metru, od tuhodinu na Severní nádraží a pak rychlodrážkem další půlhodinu do městecka na úpatí zalesněných vršků.

Cestou k metru jsme minuli „největší budovu světa“ zvanou International Global Centre, která je opravdu impozantní. Kromě elegantních obchodů, McDonaldu a nejrůznějších kaváren je v ní i hotel, IMAX, kluziště a velký vodní park s písčkovou pláží a nejrůznějšími skulzavkami pro děti. Nad koupalištěm se kleně obrovská obrazovka, 150 krát 40 metrů, simulující východy a západu slunce – asi proto, že je obyvatelé Chengdu nemají možnost vidět ve skutečnosti.

Při vstupu do metra je nutno projít bezpečnostní kontrolou jako na letišti. Mě obavuj, že mi zabaví nůžky a láhev s vodou byly ale neopodstatněné, přý jde jen o zbraně a velké nože. Jak velký může být kapesní nůž, jsem se raději neptala. Stejnou kontrolou jsme prošli i na nádraží. Tam bylo přepážek víc a fronta u každé z nich ohromná. Odevzdán je se šli zařadit na konec, když

Únik do hor Qingcheng Pro ND Alena Martinové (6)

nás jedna z černě oblečených paní s červenou páskou na rukávě – mohli bychom ji nazvat pomocnici veřejné bezpečnosti – zdrovile poslala k boční přepážce, kde nikdo nebyl. Pro jednou bylo výhodné být cizincem. Ke koupi jízdenek je potřeba ID, v našem případě pas, a ten jsme museli ukázat i u přepážky. A pak už jsme mohli nastoupit do vlaku a usadit se v pohodlných sedadlech.

Vlak vyjel na minutu přesně. Byl to opravdu rychlík – jakmile nechal za sebou střed města, nabral rychlosť, a než jsme se nadáli, display nad dveřmi ukazoval 196 km/hod. Rozestavěná předměstí Chengdu se změnila v pole – především žlutá řepka olejka, ale i rýže nebo bambus (pandové v Chengdu Research Base toho sněd hodně), pak se z oparu pomalu vylouplý vršky hor a za chvíli už jsme vystoupili na nádraží v Qingchengshan.

Další typicky socialistický problém nastal, když poslední autobus k bráně do parku odjel a nechal frontu lidí včetně nás čekat na nástupišti bez reálné naděje na další. Výřešili jsme to tím, že jsme jeli taxikem. Po dramatické čtyřiminutové jízdě, kdy řidič v úzkých serpentinách předjížděl, aniž by něco vpředu viděl – nebo se o to za každou cenu snažil – jsme konečně vyrážili do údolí borovic, malých jezírek a úzkých lávek a mostků visících nad kaskádovitou říčkou. Tuto oblast postihlo v roce 2008 zemětřesení a cesty poníčilo. Byly vybudovány nové lávky a mosty, dřívě bylo nahrazeno betonem, a to tak šikovně, že vypadá jako klády a prkna včetně rýn na „kůře“ nebo „letokruhů“ na špalicích zábradlí. I odpadkové koše byly ve tvaru dutých prázů.

Cesta nahoru údolím je pohodlná, ale strmá a docela jsme se zapotili, než jsme vylezli až k taoistickému chrámu Shanging. Usadnila nám to lanovka, kabinky pro dva, do kterých se nasedalo za plně jízdy. Postavili jsme se na „startovní bloky“ namalované na zemi, obsluhující hoch otevřel dvířka – první z nás hup dovnitř, rychle sednout, druhý honem za ním, hoch dveře zavrou a zaklapí kličku – to vše asi v rozmezí sedmi metrů. A už jsme se vznášeli nad údolím.

O dva hřebeny dál a zhruba 100 metrů výš se situace opakovala v obráceném pořadí – jiný hoch dveře otevřel, pomohl nám ven, raz dva, držel nás pevně za paži, abychom při skoku na zem z jedoucí kabiny neklopýtli.

Číňané rádi cestují a v neděli je na výletních místech narváno – tady to nebylo zas tak hrozné, i když udělat fotku, kde by se nám nemotal okolojdoucí lidé, bylo prakticky nemožné. Další zpestřením jsou stánky všude po cestě. Na pávů je smažení Bramborové placky (chutnají stejně jako nás Bramborák), opéká se maso nebo páry napichnuté na špejli. Někde prodávají kusy ananasu také napichnuté na špejli a ponofené ve vodě, aby na něj nemohly moučky. A všude dostanete nejrůznější suvenýry od plastických hráček typu Dollaramy až po ručně vyráběné náramky, pišťalky nebo buddhistické růžence. Neobvyklým artiklem jsou velké kusy vepřového masa využeného téměř do černa. Obavy z cholesterolu v Číně nemají. Ve srovnání s rakovinou plic je asi srdeční záchvat docela dobrá alternativa.

Cestou zpátky se dopolední události opakovaly v obráceném pořadí. Zběsilá jízda taxikem v vlaku, hladký přejezd téměř dvousetkilometrovou rychlosťí do města zahaleného v šedivém smogu, metrem ke Global Centre a autobusem do hotelu. Domů, chci říci zpátky do Hong Kongu, poletíme až zítra. Konečně! Ty čtyři dny v Chengdu byly až moc dlouhé. □

POKRAČOVÁNÍ

České knihy, filmy, CD a další české věci.

Stovky knih za bůra a některé i zdarma.

Because reading keeps your mind in Czech

1-877-287-1015
www.czech-books.com
[@ mail@czech-books.com](mailto:mail@czech-books.com)
 1652 Mountbatten Pl, Victoria, BC, V8S 5J9, Canada

Tradice pokračuje... dok. ze str. 8

► ze str. 8 falost amatérů? Řekla bych umění lidí, z nichž mnozí Novým divadlem žijí třicet (i více) let: kupř. Jana Fabiánová jako kostymérka (zase s Dášou Kalovskou) či ve funkci produkční Dáša Beláčková, anebo nyní jako zvukařka všechny možnými rolemi o ukána Radka Tamchynová, když už hovoříme o těch, kteří byli angažováni v Českém nebi. Dále jsme viděli v roli Jana Amose Komenského naprostě bezpečně zabydleného Bohdana Zatováňku, Honzu Šmidu coby sv. Václava, Martina Bonharda v různé postavě K. H. Borovského, českému tělovýchovnému vědátoru Miroslavu Tyršovi naprostě odpovídajícího Karla Tamchynu (sklidil potlesk na otevřené scéně), Petra Smetanu v nesnadné roli polního maršála Radeckého (ráznost ze sebe hrdinně vydoloval), malinko ztlumeného (a poprvé hrájícího pro ND) Martina Přibáňa jako praoctce Češka. Nevíce mě ale oslovil Josef Krameš coby Mistr Jan Hus. I když také poprvé hrál pro ND, bylo jeho postavena v souladu s (všeobecnou) představou o morálně čistém člověku a natolik věrohodná, že by takovým Husem nepohrdl snad ani sám Otakar Vávra (kdyby neměl po ruce úžasného Zdeňka Štěpánka, který ve filmovém dramatu Jan Hus z r. 1954 působil také jako režisér a dramatik).

A všimli jste si souhry na jevišti? Ach tak, nic nového, přátelská atmosféra z něho dýchá pokaždé. Z porozumění (a vzájemné výpomoci i na scéně) v tak vypjatých chvílkách je možné vyčíst soustředěný zájem každého jedince vytvořit roli co nejvěrněji k obrazu autorů (i svému).

I když tato hra byla Lenčina režisérská prvotina, vyrovnila se i se všemi detaily báječně. Ty by diváky postřehl, až když by vypracovány nebyly. Od propagace, přes scénu, rekvizity až po samotnou prezentaci – prostě cílována kolektivní práce. Výborný nápad Zuzky Novotné – soutěž Kdo je kdo na facebooku ND (provedla Adéla Kodoňová), vylosovaný soutěžícího, krátké video s pozvánkou (Adéla s Martinem Bonhardem), televizní vstup (Markéta Slepčíková), rozhovory s herci na stránkách Nového domova, který sledoval postup celé práce s opravdovým požitkem. Tady už nestačí „převzeti“ režie, tady se musí přicházet s novými (a nejraději originálními) nápady a všechn.

S odstupem času režisérská novinka soudí, že nejhorší byl začátek: „Svazoval mě pocit kroků do neznáma. Z pochopitelných důvodů se dá říci, že nejlepší okamžik jsem pocítila v pátek po premiére. Přišla úleva – divákům se České nebe líbilo.“ Ano, tři děkovačky na obrátku už o něčem hovoří.

Režiséři se v době představení chovají různě, Lenka dala přednost sledování hry z poslední řady hlediště „a s každou postavou jsem dýchal text. O přestávce rychlá kontrola, zda je na scéně vše v pořádku, spojeně jsem sledovala, jak se každý staral o co mě!“

Není to tak dávno, kdy Lenka uvedla, že na režijní knihu dlouho nezáhne, změnilo se něco? „Zatím ne. V hlavě se mi honí spousta nápadů, ale musím je nechat dozrázt. Vedle divadla je i moje zpívání, které bych nerada pověsil na hřebík. Nechám se sama překvapit, na kterém poli se zase sejdeme. Když jsem ale viděla zaplněný sál, měla jsem obrovskou radost: naše Nové divadlo mělo, má a bude mít své obecenstvo. Tradice pokračuje...“

Za všechny členy Nového divadla však jednoznačně mohu říci, že se už nyní těšíme spolu s našimi příznivci na podzimní představení, které bude režírovat Dáša Beláčková. Rezervujte si letošní víkend v době od 6. do 8. listopadu. Informace přineseme včas. ■

VĚRA KOHOUTOVÁ

Antonín Bajaja DUELY

Románový diptych s vyzývavým názvem vychází letos už potřetí, tentokrát v brněnském nakladatelství Host. Autor, držitel mnoha ocenění včetně Státní ceny za literaturu, v něm rozvíjí příběhy sváří svědomí s přetvárkou, citu s otrostí, civilizace s přírodou. Dějištěm vyprávění je Valašsko, kde „pokrok“ a společenské zvrty útočí na dávné hodnoty. Poutavá je jak dějová linka, tak psychologie jednoho z protagonistů – jeho vnitřní duel mezi JÁ a TY. JÁ hájí pozici pragmatického funkcionáře. TY mu výčítá, co kvůli kariéře zradil a co pak i cynicky vyslovil: Pravda možná jednou zvítězí, ale nám už to vadit nebude. Zmíněný cynismus stále přetvárává, bez ohledu na režim. Mezi řádky však tušíme vyšší rád a snesitelné lidství, přestože jsme svědky dvou vražd: první je zákeřná, druhá z lásky. Knihu na titulní dvoustraně otevírá snímek moravského fotografa Vojty Dukáta. Polní cestou tam vzhůru k pasekám kráčí stařec – patriarcha. Nese hrábě a jako by čtenáře vyzbírá k následování. Nový Domov přináší krátkou ukázku související s životem rodu Opálků, kde ještě cítíme zbytky generačních kázek. Čtenářům nabízíme zkrácenou ukázku.

►13

VELIKÁN PEROUTKA A (SPÍŠ) MALIKÁN OVČÁČEK

Pro ND Ota Ulč

Nával jiných starostí způsobil mé zádmbání události, hýbajících násim rodinným prostředím. Například jsem zmeškal prapodivnou kauzu, o níž mě telefonem informovala sestřenka z Rykycan: týkala se iniciativy osoby s jménem pracovníka v oboru honáckém, s užitečnou péčí o domácí zvířenu, a jeho následných svízelích dokazovat svá bizarní tvrzení, pří i se slibem štědré odměny tomu, kdo by předložil důkaz, který on žalobce nedovedl poskytnout. Ano, znám také sakramentské pocity, když mi tře-

nou -brzo již rodičkou nového amerického občánka. Vlezl jsem do metra na 116.ulici, přirachotila souprava, vylezl jsem u mohutného Empire State Building na 34. ulici a vylal se kaňonem mrakodrapů na kýzenou adresu Two Park Avenue. Nikdo tam nikoho nekontroloval, vlezl jsem do výtahu, vylezl po 25. poschodí s označením Radio Free Europe. Stálavá, světovému míru nepřející vysílačka, ideodiverzní centrála. Jsem představen slovenské dámě, jejíž otec Hodža býval ministorský předsedou česko-

vovaných Viktorem Fischlem, se zmíňuje o Peroutkově „ostřém bodavém vtipu“, „jeho hrdosti jako španělský grand,“ že hodně zlobil a byl kritický ke každému, i k Eduardu Vojanovi, největšímu herci všech dob. „Ferda musel zlobit, nemohl bez toho být.“ Uveden je příklad Peroutkovy potušnosti: Steinbach se zrovna vrácel z Prahy do Damašku, napěchovaný dojmy, dychtivě je vychrlil. Jenže jeho milý jedovatý spolužák předem instruoval přítomným nashromázděné Pátečníky, aby navráceného cestovatele nepustili ke slovu. Steinbach přiznal, že tehdy trpěl muka přímo mučednická.

V jiné souvislosti tvrdí, že Peroutka byl snad nejintimnějším přítelem Karla Čapka, a ten že si ho velmi vážil. A mně se dostalo pozvání od tohoto obtížně přístupného, odařzitého velikána, abych přijel k němu na chatu v Connecticutu u jezera. Přivítala mě tuze sličná, o dost mladší druhá manželka Slávka (nyní v sameťových podmínkách natrvalo zpět ve své Praze). Na opačném břehu jeze ra pobývala rodina významného nášince Josefa Winna, profesora neurologie, též autora, publikujícího pod jménem Alcantara. Do tamější dálky jsem zíral zahlednout jeho půvabnou dceru, po níž jsem neuspěšně bažil. Na verandě, s věrným (však jakým jiným) psem u nohy, titán s fajíkou se mě, čerstvého exulantu po delší tehdy pauze, kdy nikdo nový nepřijížděl, začal vyptávat.

Prezentoval jsem mu své dojmy, zkušenosti z omezeného horizontu - západní Čechy, pohraničí, zážitky z vojny, klepy z justice. Snažil jsem se vyjadřovat zdržlivě až střízlivě, bez emocionálních epitet, anž jsem přišel uspěl. Hostitel reagoval spíš skepicky, nevěříceně, s přesvědčením, že přeháním, snažím se o prezentaci, o níž předpokládám, že by ho potěšila. Mé hodnocení vskutku kritických nálad v národě, tak jak jsem byl schopen posuzovat, on spíš devaloval na úroveň pouhého wishful thinking.

Nicméně mě pobídl, abych napsal pár komentářů a pak že se uvidí. Učil jsem se a zřejmě jsem obstál. Ještě tato pro Peroutku typická epizoda, jak jsem zažil v taxiku: New York City, někam jsem přijel, vystupujeme, Peroutka plati, anž by přidal sprostně - americký nepominiutelný to zlozvyk, o jehož existenci snad on vůbec nevěděl či aspoň nevinnal.

Tak jsem usuzoval z jeho reakce, jeho podivu „Nechápu, proč se ten člověk rozlujuje, jako bych ho snad byl okradl.“ (Dodávám, že zásluhou práve tohoto zlozvyku, mně se dostávajíči číšnicím v restauraci pana Vašaty, jsem mohl dostudovat. Sprostně mě doslova nejen živilo, univerzitní výlohy uhradilo, ale i zaplatilo první moji cestu přes Atlantik, abych se znovu na Evropu podíval.)

Vlastenecký bydlení v Queensu na Long Islandu, ve čtvrti Jackson Heights: Tam na 35. ➤

Ferdinand Peroutka

ba ocitovat zdroj, který tady přece někde mám, ale mezi mnoha tisíci papírů dokumentace nemohu najít.

V tomto případě Ferdinand Peroutka, mnohými pokládaný za nejvýznamnějšího českého novináře dvacátého století, po kolapsu první československé republiky a vzniku nacistického protektorátu Čech a Moravy, se stal jistěž nedobrovolným rezidentem koncentračních táborů Dachau a Buchenwald. Oba se mu podařilo přežít, v poválečné předkomunistické fázi se vrátil ke svému původnímu povolání a po únorovém vítězství pracujícího lidu nemeškal a úspěšně zmízel mimo dosah budovatelů komunistické návyky.

Ta, jak víme s pocitem notně úlevy, byla jen nepodvěd, a nyní onem žalující Ovčáček zápolí s ošidností, jak dokázat, že Peroutka kdysi Hitlera velebil (což v jakési souvislosti Winston Churchill při skutečně učinil). Jiří Ovčáček (mluvčí prezidenta ČR a ředitel tiskového odboru Kanceláře prezidenta - redakce) důkaz nenašel, Peroutkova vnučka žaluje stát (já určitě nepomůžu, na rozdíl od Ovčáčka jsem velkého Peroutku osobně dost dobré znal).

V dávném roce 1959 jsem přistál na americké půdě, na níž mě přivítala má sponzorka, noblesní Lidya Tolstaya, vnučka titána Lva Nikolajeviče Tolstého. Ano, osud se nezřídky prezentuje v roli čaroděje s potutelným smyslem pro humor. Taxík nás vezl Long Islandem, nevábnou industriální končinou, dorazili jsme na Manhattan, vystoupili na 113. ulici před depresivním hotely, který se specializoval na bežencekou klientelu. Hraběnka se odporoučela, její prioritou byl na stejném letadle se dostavivší polský manželský pár s těhot-

slovenského státu. Objevila se tvář známá z filmového plátna - Jára Kohout. Potkal jsem se tam s Ivanem Herbenem, synem slavného spisovatele, s Janem Stránským významné rodiny, on bývalý poslanec a syn bývalého ministra v poválečné vládě. Na oběd mě toho mého prvního amerického dne pozval Egon Hostovský, literátní velikán, už jako šestadvacetiletý obdržel státní cenu za svůj román Zhár. Zasmušilý, melanolichicky lyrik, humor oceňující. Stali jsme se blízkými přáteli. Tehdy, zásluhou neobjektivního dne s přeházenými polodny jsem jen s obtížemi polykal. Snazší a stravitelnější se stalo nemaďalské nasávání skotské whisky.

Po poněkud vratkém návratu na 25. poschodí jsem byl představen šéfem československého oddělení Ferdinandu Peroutkovi, jednomu z proslulých Pátečníků, s pověstí že jako jediný, tehdy ještě jako mladík, si troufl nesouhlasit s TGM, čímž nedotknutelně hlavě státu zainponoval.

Olympsky odtažitý, s permanentní lulkou mezi zuby. Netroufám si tvrdit, že by byl vyžadoval, ale zcela určitě využíval cosi vyjádřitelného jako reprek, obdiv a rovněž i odstup. Nedovedl jsem si v RFE představit odvážlivce, který by mu tykal, že by ho plácl do zad a pobídl „Hele, Ferdo, pude, co kdybysme teď šli na pivo?“ Jednou jsem tam zaslehl tuto Peroutkovu jedovatost, vlivně adresovanou kolegovi Herbenovi: „Ivane, tuže rád sdílíš vaši společnost. Kdykoliv jsem s vámi, tak ztrácím pocit vlastní méněcennosti.“ Inu, toť Peroutka. Tykat mu snad mohl jen legendární lékař Karel Steinbach, jeho spolužák ve stejně tříde během všech gymnaziálních let. Ve svých memoárech „Svědek téměř stoletý“, zprá-

► avenue, budově s popisným číslem 80-09 se oprávněně říkalo „Český dům“. V něm bydlel Ferdinand Peroutka, jakož i Karl Steinbach, jeho neméně pozoruhodný spolužák na gymnaziu v Praze, ještě v dobách Rakousko-Uherškého mocnářství. Ve Steinbachově bytě půl roku pobýval tehdejší běžec Julius Firt, noci tam trávil v jeho ordinaci. Lze předpokládat, že tak činil nikoliv na speciálním lžuku či dokonce křesle, jímž by tento gynækolog vybaven. V Českém domě rovněž dočasně setrval Pavel Tigrid.

Se Steinbacherem jsem se několikrát v New Yorku jen letně setkal a teprve později v kanadské Ottawě, došlo k důkladnějšímu seznámení a popovídání. Tehdy při přežitosti tam se konající redakční schůzky našeho dvouměsíčníku Západ se organizoval jakýsi vicečetnáctý večer, když podivu přišlo několik stovek zájemců. Josef Škvorecký něco odpřednášel, já rovněž, ale nejvíc zazářil Karel Steinbach, usměvavý, opálený pán pokročilejšího věku, lékař, porodník u americké armády (dost tedy divná specializace), stál v činné službě. Židovský uprchlík před Hitlerem, nemyslím, že se někdy oženil, ale na ženy si potříp velice – inu, specialistka. Tehdy do Ottawy přijel s několádoum skvostného vzhledu a vystupování a ochoten také zaúčinkovat. Doktor porodník nás oslnil svými vzpomínkami na velikány Národního divadla, o Eduardu Vojanovi se vyjádřoval jako „primo gigantické osobnosti, největším českém herci všech dob“ a končil dlouhým monologem ze

Steinbacha to znamenalo konec první republiky: že jsou v životě dny, na které nikdy nelze zapomenout – a takovým bylo Čapkovo umírání. Jak na Strži se strhla zlá bouřka, šel spolu s Peroutkou tahat z potoka polámané větve, nastydil se, dostal obostranný zápal plíc, což ho tehdy v době bez antibiotik do hrobu skátilo. Bylo mu necelých padesát let.

Židovský lékař odchází do exilu v USA, kde nechtěl zakofenit. Stal se haslatelcem v rozhlasu, ze druhé světové války provozoval medicinu v rámci své práce na československém konzulátě, pověřen odvody dobrovolníků. Jako první se přihlásil Rudolf Firkušný,jenže Steinbach ho schopný vojenské služby neuznal. Správce se s Janem Masarykem, jehož v dubnu 1945 doprovázel do San Francisca k založení Organizace spojených národů.

Po válce návrat do milované, avšak pozměněné vlasti, ochutněn o mnoho jeho nepřeživších přátel a příslušníků vlastní rodiny. Snažil se zjistit, co se stalo s dětmi, jimž pomohl na svět a s nimiž byl fotografován ve smíchovském sanatoriu Sanops. Neenal žádné z nich.

Pokračovalo přátelství s Janem Masarykem. Byl u něj i v únoru 1948, zrovna čekal v předpokoji, když odcházel zlověstná návštěva v podobě sovětského velvyslance Zorina. Onu verzi údajné sebevráždy jednoznačně odmítal jako naprostý nesmysl. Kromě důvodu zpravidla uváděných dodával jeden další zásadní: příteli ministru, který si mu stěžoval na svou nespavost, předepsal pi-

ní tvor. A on oznámil, že kvůli mému povídání pferušl dovoleno a příjem. Stýk narozenin se téměř dočkal. Ze mřel v roce 1990, čili krátce po kolapsu potupné hlopouhé éry. ***

Na předvacátém poschodi RFE se připravovaly pořady k potřebě minichovského vysílání, kdežto o poschodi výš by research. Archiv, knihovna, výroba pravidelně vycházejících publikací jak v českém, tak i v anglickém jazyce. Pečlivě posbírané informace z všechny zdrojů. Těž tam docházely rádhně předplacené režimní skvosty jako Rudé právo, Nová mysl, Život strany, Tvorba a po srpnu v době normalizační i mimorádně odporná Tribuna. Perfektní antinostalgicum. Pravidelně jsem tam chodil seznamovat se s užitečnými materiály, pilně poznámky jsem si činil, občas se rozveselil režimním humorem v podání vtipáku v Dikobrazu a Roháči.

Šéfoval tam Pavel Korbel, jehož bratr Josef se věnoval akademické kariéře v Denveru, horském státě Colorado. Posléze v roli číšnika v restauraci Vášta na Manhattenu jsem ho obsluhoval. Korbel tam na univerzitě se stal děkanem, pod jeho vedením černošská studentka Condoleezza Rice psala svou doktorskou disertaci (na téma československé), a v době prezidentování George W. Bushe se stala ministryně zahraničních věcí. Tentokrát známený výkon rovněž dosáhl Korbelova dcera Madléná, Bushovým předchůdcem Clintonem pověřená vedením téhož úřadu jako počátkovatelka titána velikána Thomasa Jeffersona.

Nejvíce jsem se tam sblížil s Vratislavem Buškem, bývalým profesorem církevního práva na Karlově univerzitě. Za vály aktuální v odboji (například mi potvrdil onu záležitost s úplnivým varováním do Londýna proti zámeru zabít Heydricha, jak jsem poprvé slyšel od Hostovského), byl začten, ale nepopraven. Ocitl se v Mauthausenu, kde se poněkud seznámil se spoluženým Antoninem Novotným.

Prézívší Bušek se po válce značně angažoval ve straně národně socialistické. Po únoru 1948 rychle z dobrého důvodu odsířel do exilu: na rozdíl od nacistů, kteří ho nepopravili, učinit tak velmi chtěli komunisté. Jeho jméno se prominentně objevilo v českých mediích v souvislosti se snad prvním velkým hrdelním procesem té doby, v němž s podivným obviněním za údajné zastřelení Augusta Šrama, údajného vraha Jana Masaryka, 19. února 1949 na sibiři skončili studenti Miloslav Choc a Slavoj Šádek, kdežto profesor Bušek, stejně tak odsouzený, se nedostavil. Dostavil se ale v roli mého světního svědka do kanceláře soudu Nejvyššího soudu státu New Yorku, kde došlo k uzavření mého sňatku s čínsko-švýcarskou nevěstou.

Vzájemnou vřelost mezi Buškem a Peroutkou jsem nikdy nezpozoroval. Druhá tedy Steinbachova emigrace, tentokrát s kariérou civilního lékaře u americké armády – skutečně v roli gynækologa při prohlídce žen, hlásících se do vojenské služby. Do penze šel ve věku 88 let a to jen proto, že již nechtěl riskovat cestu autem z Jackson Heights do Brooklynu po dálnici, obtížně zvládnutelné řidičem jakéhokoliv věku.

Jedně z největších pochval, které si nejvice cením, se mi dostalo v New Yorku v jednu neděli, v dábelský horizontálně odpoledne. Měl jsem tam ohlášeno přednášku svých čerstvých cestách v nějaké té exotické Tramťáři a právem jsem se domníval, že zájemci přijde pět a půl. Mezi nimi byl i tento pozoruhodný, uniká-

Antonín Bajaja DUELY

dok. ze str.12

► ze str. 12

ho Paganiniho“ Jana Kubelíka. Někdejší Rakousko-Uhersko opustil na začátku první světové války. Po patnácti letech od loučení navštívil nejdřív své rodné, kopcovité Valašsko, ale místo radosti z „návratu ztraceného syna“ pocítil nové, tentokrát bolavější od loučení. Sousedé pasekáři (chudí, tvrdí, málomluvní) už v něm neviděli Tonka Opáku, kterým kdysi býval, ale zpanštělého Američana, co neumí vztah ani vidle do ruky. Dokonce i vlastnímu otcu jíž by zmizel za neviditelnou hranici. Den před odjezdem do Prahy se pokusil tu hraniční prorazit, proto pozval nejbližší rodinu a sousedy na návštěvu.

PASÁŽ Z DUELŮ

„Nevíš, co zahrát?“ předhodil otec otázkou. Trochu posměšně, trochu s očekáváním. „Vím,“ odpověděl mu Tonek tiše, „ale nevím, jestli vám se to bude líbit.“

„To sa uvidí. Tož spusť.“

„Johann Sebastian Bach, partita number two d moll, Ciaccona,“ pronesl Tonek, uklonil se, zavřel oči a (dozvídalo v něm otcovo Tož spusť) spustil. Jizby protaly tóny znějící probytým výříkem. Tóny nečekané, starostem nepodobné, klenoucí se nad vším, co podlehá zvyklostem. Dokonalé jako počátek. Polyfonický jako obtěžkaná věta, jako smutek, jako lásku, jako úděl, jako poznání, jehož budoucnost je vrátky. Tóny nesené důstojným rámem. Povstaly až k trámovému stropu, a že jim nebyl dost vysoký, vrátily se k prknům podlahy, a že jim nebyla dost přízemní, pronikly výpnum, plevami a jílem omítky do robených stěn, do tmy mechu a letokruhů. Zaplavily vzduch v hrncích a peřinách, praskly v dlaniach a rýhy ve tvářích. Nahryly se do pootevřených úst, vtrhly do uší a vydaly se na dalekou pouť.

Večerní houslový koncert pro páry pasekářů. Nastrojených do svátečních oděvů sladkavých po kdoulich, důstojných po kandidě nedělních bohoslužeb, a trochu čpicích ovčinou a trochu mládých jako letní prach: vůně mláodký otevřených skříní a truhel.

Ale už nebylo pasekářů. Nebyo jízby zaštitující čtyřmi mlčenlivými trámy Opákův rod před nepohodou. Byly čtyři struny, čtyři útlé pěsně. Byl Tonek a byly jeho ruce. Vznášely se nad houslemi jako běláčtí. Užaslé publikum mohlo jen stěží postřehnout každý tah smyčce, každý ještěčí pohyb prstů na hmatníku, všechno to tetelení, úprky a chvílková usednutí s následnými vzlety a pády. Solta poookával v průzračním vánku flázletu a vyměnil si úsměvy, už se na ně sesypala splétání arpeggia vrcholící závratným vibratem, až je zamrazilo. Ano, pomyslela si tetina Čechránková, tak mně bylo, když sa nám v potoku utopila Maruška. Maminka Opáková si ke koutku oka přiložila cíp šátku a Krašová cosi hlasitě vydchla. Tonkovi se orosilo celo potem. Oči měl stále zavřené a Ciaccona zřela dál, zněla tichem samot a halasem událostí, střetávala se s čestami, rozházelala se s nimi. Do kopce, z kopce, do kopce, z kopce – triste, gaudioso, moderato, frenetico, tranquillamente, vivace. Alla marcia. A due corde. Amoroso. Nic k ponaučení, jen dotek čehosi blízkeho, čehosi prchajícího, čehosi studlivého, čehosi dokonalého. Snad dotek ruky. A radost z toho doteku. A závěrečný výřík, stejný jak ten počáteční, ale ztrácející se zpomaleně. Jako by nebylo konce.

Jestě chvíli stál houslový virtuos Antonín Opáka bez hnuti s houslemi pod bradou, se smyčcem nad strunami. Pak svěsil ruce podél těla, mírně se uklonil, aby obvyklá bouře potlesku nepríšla. Dívaly se na něho oči – holátky. Ríkaly: Zahráls to pěkně, už jsi zase nás náš Tonek.

Potom promluvila maminka Opáková: „Tonečku,“ řekla, „podej mi ty husle,“ a on jí je podal. „Co za inštrument?“ pravila, naklonila se k nim a štěrbinami efu se podívala dovnitř. „Bělá sa tam jakýsi kolíček.“

„To je duše,“ řekl Tonek. „A z čeho ona je?“ podivila se maminka. – „Ze dřeva.“ – „Určitě z nějakého velice vzácného,“ vydchla. – „Ani ne, stačí obyčejný smrk. U duše hlavně záleží, aby byla správně postavená.“

Antonín Bajaja, narozen r. 1942 ve Zlíně, otec lékař. Po absolvování vyšší školy pracoval v zemědělství a od roku 1991 se věnuje literatuře, publicistice, pedagogické a redakční práci, mimo jiné byl redaktorem Rádia Svobodná Evropa. Je spolutvůrcem zákona na ochranu zvířat proti týrání. Časopisecky a ve sbornících publikoval mnoho povídek, pořádek, eseji a fejeton. Získal řadu literárních i novinářských ocenění. Mezi jeho nejznámější knihy patří Mluvit s tříbřem (1982), Dueley (1988, 2005, 2015), román Zvlčení (2003, 2013), který obdržel cenu Magnesia Litera a byl nominován na Knihu desetiletí, a vzpomínková kniha Na krásné modré Dřevnici (2009), za niž autor získal Státní cenu za literaturu. (Bližší informace na e-mail: redakce@hostbrno.cz a na webu www.host.cz) ■

shakespearovské dramatu. Narodil se v předminulém století ve vesničce Střebsko poblíž Příbramě. Samí tam zemědělci, s jen jedním obchodem patřícím židovské rodině téhož Steinbachů. Měli tři dcery (z nichž dvě, jakož i většina všeho přibuzenstva, zahynula za holocaustu) a jednoho syna, jenž se dostal na gymnázium na Královských Vinohradech, spolu ve třídě se svým budoucím přítelem Ferdinandem Peroutkem. Leckoho aby překvapila informace, že v tehdejší době údajného germanizačního habsburského útlaku, němčina byla školní předmětem totikoliv většiny.

Z knížek Steinbachových paměti jsem se dozvěděl o okolnostech Čapkovy nominace na Nobelovu cenu a důvodu jejího neuspěchu. Rozhodující komise si vymínila podmínu, že cenou za laureátsví musí být abstinence od záležitostí politických, a takový závazek on odmítl dát. Karla Čapku zabil Mnichov, pro

lusky s důkladným varováním dodržoval doporučenou dávku, jejíž překročení bylo fatální. Proč by člověk se sebevrážednými úmysly nevolil takové řešení, a dal přednost fyzicky obtížné krokolomnosti tak, jak tvrdila oficiální báchorka?

Druhá tedy Steinbachova emigrace, tentokrát s kariérou civilního lékaře u americké armády – skutečně v roli gynækologa při prohlídce žen, hlásících se do vojenské služby. Do penze šel ve věku 88 let a to jen proto, že již nechtěl riskovat cestu autem z Jackson Heights do Brooklynu po dálnici, obtížně zvládnutelné řidičem jakéhokoliv věku.

Jedně z největších pochval, které si nejvice cením, se mi dostalo v New Yorku v jednu neděli, v dábelský horizontálně odpoledne. Měl jsem tam ohlášeno přednášku svých čerstvých cestách v nějaké té exotické Tramťáři a právem jsem se domníval, že zájemci přijde pět a půl. Mezi nimi byl i tento pozoruhodný, uniká-

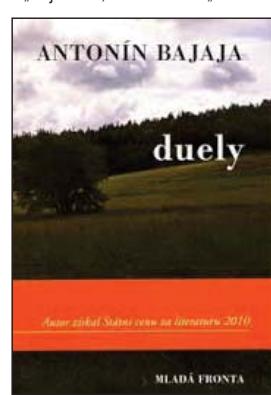

FOTO: WIKIPEDIA

Civilizace dostává další ránu

Pro ND Eva Firlová

Bojovníci ISIS, tito válečníci za raně středověký kalifát, obsadili před pády město Palmýru. Jako jiné ideologie i tito džihadišti jsou zaslepeni svou ideologií a snaží se zničit historii a kulturu jiných. A to nejen podřezáváním krků, na což už musí být experti, ale ničením památek spoletých všem lidstvu. Kromě nich. Což by mohlo vyvolat otázku, jestli jsou to opravdu lidé.

Z moderní Palmýry civilisté prch-

li. Ale jak prchnou před barbary památky, obdivované po celém světě? Co se dalo odnést, je teď schované a uskladněno v Damašku. Ale nedají se odnést kolonády, chrámy, historie...

Mezi asi lety 7200 př.n.l. a 320 př.n.l., tedy před Alexandrem Velikým, byla Palmýra oáza v syrské poušti. Bylo to nevelké osídlení, jen asi 1000 hektarů je možno zavodňovat, což bylo brzdou růstu obyvatelstva. Karavany raději chytře obcházely syrskou poušť, kudy si jen ti odvážní zkracovali cestu. Palmýra začala prosperovat až pod helénistickými Seleukovci. Když Alexander Veliký zemřel, jeden z jeho generálů, Seleukos, si vyhradil Sýrii a další království směrem na východ pro sebe, stejně jako Ptolemaios Egypt a Antigonos Řecko. Palmýra začala prosperovat pod seleukovskou ochranou, palmyréští vojáci byli vitaným kontingentem v těch různých válkách, které mezi sebou vedli nástupci Alexandra Velikého (ale jaksi nikdy nic zcela nedobily, jen lehce posunovali hranice).

To se změnilo v roce 64 př.n.l. Římský generál Gnaeus Pompeius Magnus, neboli Veliký, jak sám sebe stylizoval, porazil pontského krále Mithridata a naštvaný spoustou výdají, které východní království stála Rím posledních 20 let, rozhodl se, že udělá na východě pořádek. Na trůny Bithýnie, Pontu, Arménie a ji-

ných menších celků dosadil vládce, kteří byli zavázáni Římu za svou korunu. Ale Sýrie byla oříšek na hranicích rozpínáve Parthie. Nakonec Pompeius anektoval Sýrii jako římskou provincii. Obyvatelé Palmýry měli zjevně nejáký vliv na Pompeia, protože Palmýra zůstala nezávislá a čile zprostředkovávala obchod mezi římskou říší a Parthii. Toto Pompeiovi konání mělo vliv na vnitřní římskou politiku pozdní republiky a vznik prvního triumvirátu.

Když se Pompeius vrátil do Říma v r. 62 př.n.l., ověnčený vavřiny svých vítězství na východě, dostalo se mu obdovu a triumfu. Ale jeho smlouvy s východními subjekty chydaly Senátu, který se nejak nedostal k tomu je ratifikovat. Senát po předchozích zkušenostech s diktátory Gaiem Mariem a Sullou, nechtěl, aby nejáký generál zase vynikl a dělal si nárok na samovládu, jako to bylo u těch výše zmíněných. Proto se ratifikace téhle jako med, a nejen ratifikace, ale také odměny pro Pompeiovou veterány.

Tento problém vyřešil chytrý Caesar, který smířil původně vzájemně nepřátelského M. Licinia Crassa a Pompeia, a vytvořil první triumvirát. Účelem bylo, "aby se nic ve státě nestalo proti jejich vůli", jak piše Plutarchos. Všichni tři měli své přívězence v Senátu a dohromady snadno přehlašovali mrzuté odpůrce nového pořádku jako byli nevlídný Cato, nebo M. Calpurnius Bibulus, pozdější konzul, poprvé vypurý Cicero.

Všichni tři triumvirové dostali, po čem toužili: Pompeius ratifikaci smluv s východními subjekty, Crassus novou smlouvou pro nájemce daní (z bible dobře známé publikany). A Caesar podporu svého konzulátu a guvernérovského Předalpské a Zaalpské Gallie a Ilýrie, což vedlo ke známému texu "Galicie je rozdělena na tři části..."

Palmýra se stala součástí římské říše za vlády Tiberia. Jako součást římské říše prosperita Palmýry prudce vzrostla. Palmýra a její okolí nikdy nebylo postiženo římským guvernérem, nebo prefektem. Palmyréští si své záležitosti spravovali sami, zdaňovali karavany a plácali radostně po ramenou římské měříčce, kteří vyměrovali římské cesty, které usnadňovaly palmyréšské obchodování. Chovali se tak dobré, že jejich městský stát byl Římánům rozšířen o stovky čtverečních kilometrů a pořád si za-

chovávali svou autonomii. Podél obchodních cest byly usídleny vojenské posádky, aby se karavany nemusely bát loupežníků. Jenom přejmenovali své volené dva starosty z řeckých startegoi na latinské duumviri. Také pomohlo, že nabatéští Arabové něčím naštvali Římany tak, že tito anektovali Petru a s tím Decapolis, deset obchodních měst na jihu v dnešním Jordánsku a podpořili Palmýru jako hlavní obchodní cestu. Císař Hadrián v 2. st. n.l. dokonce jmenoval Palmýru svobodným městem. Začátkem 3. st. n.l. začaly prosperitu Palmýry zhoršovat války mezi římskou a parthskou říší (západní část Parthie je asi dnešní Irán), snížila se bezpečnost karavan. Legie byly ve válce, místo aby hildaly obchodní cesty, což vedlo Palmýru k vytvoření vlastních armádních jednotek. Vláda v městském státě Palmýra se chýlila směrem k monarchii. Římská říše byla v 3. století pod tlakem z několika stran, podél evropských hranic s Germány a východní s Parthy a římskí císaři se začali střídat jako hráči na hokejové střídačce. Nikdo nevydržel dlouho. Palmýrský vůdce Odonatus se prohlásil králem (pod záštítou Říma) a pomoci palmyré-

ských a římských vojsk porazil parthského vládce v bitvě. Na cestě domů byl zabit, ale jeho manželka Zenobia se chopila hbitě vlády jako regent mladých synů a zabírala římské provincie, nominálně jako pomoc císaři Aureliánovi v roce 270. Aurelián ji nechal, i když si připojila Egypt a vtrhla do Malé Asie, protože měl plné ruce v Evropě. Ale když usporádal evropské záležitosti, obrátil se na východ a uspořádal také Zenobii. Což zahrnovalo dobytí Palmýry a redukci z autonomie na pouhé osídlení. Královna Zenobia byla vedena v triumfu v Římě v r. 274 n.l., a pak došla od císaře Aureliána penzi a vilu v Tiburu v Římě, jak už tak krutí Římané jednali s poraženými. Zenobia ale nádherně. Nikdo je úmyslně ne-ničil, Arabové si udělali dokonce z Baalova chrámu mešitu.

Až teď je to místo pod záštítou UNESCO v nebezpečí. Škoda, že UNESCO nemá žádnou moc nad zdivocelymi barbary. Také z normálních zemí se nikdo do toho klubka hadu na Blízkém východě nepožene s vojáky, aby zastavil ničení dědictví lidstva. Totiž - Palmýra byla bráněna syrskou armádou, vježdjmě čele je notoričký vrah Asád. A kdo chce pomáhat jemu? Budu parafrázovat pana Kissingera, když řeknu, že je škoda, že nemohou prohrát obě strany tohoto konfliktu. Foto z Palmyry: <http://www.cnn.com/2015/05/21/middle-east/isis-syria-iraq/>

MARTIN ZATOVKANUK, PRÁVNÍK a NOTÁŘ

České a slovenské komunitě nabízíme právní poradenství a řešení v těchto specializovaných oblastech:

Z-LEGAL

- fyzická a psychická újma způsobená při dopravní nehodě či jinak
- obchodní právo
- právo nemovitostí
- právo obchodních společností, obchodní spory
- zástavní právo
- pracovní právo

angličtina, čeština, francouzština

647-669-4369 martin@zlegal.ca
1984 Yonge St. Toronto ON M4S 1Z7

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK (EVERY THIRD WEEK)

Vydává Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1. Řídí tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnout o jeho eventu zařazení. Z předplatného nevyplývá předplatitel nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme.

Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí vyjadřovat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevraci. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech. Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Barbara Sheriffová (konzultantka jazyka anglického), Jiří Grosman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martinů (Montreal), Eva Firlová (konzultantka jazyka českého, Sudbury). Archiv na webu www.masaryktown.ca. Webová prezentace Alena Kotová

Masarykův ústav (MMI) je nevýdělečná (not profit) organizace. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohacovat tak život kanadské veřejnosti.

Kancelář Iva Ječmen tel: (416)439-4354 (ÚT, ST, ČT), office@masaryktown.ca

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví. Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR.

Šéfredaktorka a grafická úprava Véra Kohoutová Cell (647)608 1713 Píšte vera.toronto@gmail.com

NOSITEL MASARYKOVOU CENY UDĚLENÉ ČSSK V KANADĚ V ROCE 2007. LAUREÁT CENY MVZ ČR GRATIAS AGIT Z ROKU 2013.

Nespěchejte do rakve

dok. ze str. 7

► ze str. 7 tendenci dýchat ústy (a chřípat), zužuje pánev, což ztěžuje pořad atd.

Potvrzuje to i jiná studie, kterou jsme četl. Překvapení vědců zjistili, že když neškodným bakteriím změnili životní prostředí (neboli potravu), neškodné bakterie se proměnily na agresivní, choroboplodné. Jinými slovy, my můžeme naše užitečné bakterie, žijící v našich střevech, proměnit na životu nebezpečné, jenom změnou naší - a tedy i jejich - stravy. Ještě je Vám jedno, co jíte? Píše se rok 2002. Nad jižními Čechami se sráží bouře a na zem padá obrovský přívalový déšť. Zvedá se mohutná přívalová vlna, která ničí vše, co jí stojí v cestě. Žene se skrz celé Čechy, přes Prahu a další města až k Ústí nad Labem, kde pokračuje do Německa. Škody jsou obrovské. Dáváme do hromady týmy dobrovolníků, nářadi, ochranné pomůcky a vyrábíme na pomoc do jedné z nejvíce postižených oblastí u Mělníka. Mapujeme škody a vytváříme plán pro nejúčinnější pomoc. Ně-

které domy jsou plné bahna, jiné jsou pobořené. Místy však narážíme na zvláštnost: u některých pobořených domů nejsou nikde cihly. Půlka domu prostě zmizela! Beze stopy! Zůstaly tam věci z místnosti, avšak cihly nikde. Jak to? Při bližším zkoumání se ukázalo, že půlka domu byla postavena z vepřovic - cihel z vyšušeného bláta, zpevněného slámem. Pod omítkou to nebylo vidět. Když však přišla záplava, tyto cihly se rozprstily a zdi prostě zmizely - odtekly s vodou. Stejně je to s námi. Naše tělo můžeme postavit z kamennů, z vypálených cihel, nebo také z vepřovic. Jsme to, co jíme.

Proč stojí zato se zajmat o to, co jíme? Jak nebezpečný může být nás jídleníček? Co všechno riskujeme a jak z toho ven? Co naše tělo ničí a co ho buduje?

Dozvítě se v knize Nespěchejte do rakve, k mání: www.nespěchejtedorakve.cz, kde také dostanete knížku stejněho autora Umíráme na objednávku.

Knížka je vydána také v angličtině. Napište si o ni. ■

KŘÍŽOVKA PRO VOLNOU CHVÍLI

POMŮCKA:	VÝRAZ OPOVRŽNÍ	OTLAK (ZDROB.)	LETNÍ SÍDLO ČESKÝCH PREZIDENTŮ	ANGLUKÁ ROCKOVÁ SKUPINA	DRUHÁ SOJMIZAČNÍ SLABIKA	VRTÁNÍM ODDĚT	DOBA PRAC. ODOČINKU NA KONCI TÝDNE	INICIÁLY LYŽAŘSKÉHO AKROBATA VALENTY	CITOSLOVCE TROUBENÍ
TOLE-RANTNÉ PŘIPOUŠTĚT									
1. DÍL TAJENKY	SFZ LOUN BRAKOVÉ ZBOŽÍ (ZAST.)				INC. HERCE KOTKA OBNAŽIT KORD			3. DÍL TAJENKY	VOLNĚ SVINUTÉ SVAZKY PRÍZE
MĚNO ČERNOŠSKÉHO ZPĚVÁKA CHARLESÉ			TULÁK PŘÍRODOU PODVÁDĚT						
INICIÁLY HERČEKY ČUNDER-LÍKOVÉ			MUŽ OBSLUHUJICÍ V ŠATNĚ PITAČÍ ÚSTA						
YSAZOVÁNÍ MEZI-PLODNÝ									
PŮSOBIT ŠKODU	ZBÍT (EXPR.)	BINÁRNÍ ČÍSLICE 2. DÍL TAJENKY					OPAK 'KU' KDO SUNTÁ (EXPR.)		
VĚDĚT					RODOVÝ SVAZ NEBO (KNIŽNĚ)				
BEZBARVÁ NÁTĚROVÁ HMOTA				NAIVNÍ MUŽ JAKO (ZAST.)					
SLOVENSKÁ ŘEKA			HODNOTNÝ HARMONIE						ZN. ČISTICHO PRÁŠKU
ZAVŘENÁ OBUV SAHAJÍCÍ POD KOTNIKY									
ARABSKÝ KŮŇ					NOTOVÝ ZÁPIS JEDNOHO HLA-SU SKLADBY				
TÍMTO SMĚREM					SEVERSÝ MOŘSKÝ PTÁK				

VLÝUŠTĚNÍ NA STR. 13

Webová stránka
MMI:

www.
masaryktown.ca

Předplatné novin
na adresě:

MMI NOVÝ DOMOV
450 Scarborough Golf
Club Rd. Toronto ON
M1G 1H1

Roční předplatné:
Kanada \$ 61 CAD
USA \$ 83 USD
ostatní \$110 USD

NOVÝ DOMOV - OBJEDNÁVKA PŘEDPLATNÉHO

O Věk do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Nový odběratel O do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Předplatné Nového domova \$

Dar tiskovému fondu MMI \$ Přikládám šek na \$

Jméno a příjmení

Adresa

Poštovní kód Telefon

Email

Šek zašlete laskavě na:

Nový domov, 450 Scarborough Golf Club Rd.

Scarborough M1G 1H1, ON

Roční předplatné: Kanada \$61 CAD, USA \$83 US, ostatní \$110 US

Děkujeme dárčům za jejich velkomyšlnost.

Info: vera.toronto@gmail.com, cell 647.608.1713,

Newfoundland - 10 Days

Ask about our 12-Day tour that includes Labrador

'The Rock' is yours to explore on this dramatic tour offering historic tales, a unique culture, and world famous hospitality.

2015 GUARANTEED DEPARTURES:
July 5, 10, 17, 23, August 5

PRICE: Double: \$3,595 **PRICE INCLUDES:**
Single: \$4,195 ✓ Return airfare from Toronto
Book by April 6, 2015 and SAVE \$100 per person ✓ Dealer motorcoach transportation
Prices air per person and HST is extra. Call for flight prices from other Canadian cities.
✓ 9 nights accommodation
✓ 9 breakfasts, 5 lunches, 6 dinners
✓ Daily sightseeing as listed in the itinerary
✓ DeNureTours Your Director
✓ Connections Program (ask for details)

For more information, or to make a reservation contact:
UNIGLOBE
Enterprise Travel
MEMBER OF: IATA TICCA CAA
1810380

Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1 800 825 7577
Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

INTERNATIONAL TRAVEL provides travel service

YOUR NEXT VACATION IS WAITING FOR YOU

Building memories, one vacation at a time... Call us today and let us help you with your next vacation planning. We will help you build those memories with luxury and adventure cruises, romantic honeymoon packages, safaris, exotic island getaways and tours. Fulfill your travel dreams with your next trip. Contact us today for our comprehensive and up-to-date specials so we can narrow your choices for your perfect vacation. We are looking forward to making your next trip a memorable one, so CONTACT US TODAY and you can get packing!

Good News!

In addition to flying to Prague during the Summer season, Air Transat introduced direct flights to Budapest as well starting June 18 until October 08. It is a great destination for passengers traveling to Slovakia. Pamper yourself and fly "Club Transat".

email: agatha@intertravel.ca

web www.intertravel.ca

Follow us on Facebook: www.facebook.com/intltravel
Tel: (416)922-7775 or 1-877-922-8775 cell (416) 939-6118

Please note our new address: 600 Sherbourne St., suite # 301, Toronto Ontario M4X 1W4 (across the street of Sherbourne Subway Station). Very convenient location with subway access or parking behind the building.

**Travel with confidence,
Travel with us!**

TICO Registration # 50016556

FINANČNĚ VÝHODNÁ PÉČE O CHRUP A OBЛИЕJ

DR. BEN RAKUŠAN
praxe v Kanadě, Velké Británii a ČR

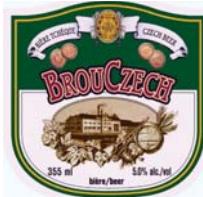
Černá labut' Dental Centre (vedle OD Bílá labut')
Na Poříčí 25, Pha 1 tel.: +420 775 931 775 rakusandental@gmail.com
www.rakusandental.cz

Web MMI a archiv Nového domova
www.masaryktown.ca
Redakce: 647 608 1713

BrouCzech Golden Lager Beer

Enjoy this hand made Czech premium
BrouCzech Lager Beer

- Prague Masaryktown Restaurant
450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto
- The Golden Pheasant 905.781 9374
733 Lakeshore Rd. E Mississauga
- The Fiddler's Dell Bar & Grill, 781 Annette St., Toronto

Available in forty Ontario Beer Stores from Toronto to St. Catharines. Also in Ottawa, Peterborough, Sudbury, Barrie, Collingwood, Kitchener/ Waterloo, Brantford, London, Windsor and surrounding areas.

Find your beer store at www.thebeerstore.ca/beers/brouczech-premium-lager and click "View Locations" www.novopackepivo.cz

An incredibly low price/volume & taste of a Czech Lager beer

Dr. Ludmila Schucková

Dental Surgeon

1849 Yonge St., suit 409
Toronto, ON M4S 1Y2

Email l.schuckova@rogers.com

Tel. (416) 487 7900
Fax (416) 487 7911

**Od nás odejdete
s úsměvem!**

Prodám byt 2+kk v Praze 9,

Na Harfě: 52 m², nový v r. 2008, výstavba FINEP. Byt je vybavený kompletní kuchyňskou linkou IKEA včetně všech el. spotřebičů, podlaha laminátová lepená, koupelna společná s WC včetně pračky, plastická okna se žaluziemi. Možnost okamžitého nastěhování. Roční daň z bytu 630 Czk. Cena 3.5 milionu Czk, nebo ekvivalent v CAD. Kontakty: tel. (905) 829-8918 email toscan@cogeco.ca nebo toscan.frank@gmail.com.